

Rose

巫哲 อุจ๋อ เขียน

fangfei แปล

ing_kiko วาด

นิทาน
อยู่กัน
เฝ้ากัน
3
คู่
狼行成双

Rose

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่

狼行成双

3

巫哲 อู๋เจ้อ
เขียน

fangfei

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่ 3

狼行成双

Rose

โมเดิร์นบริษัทโฮมเร็นท์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《狼行成双》 (Lang Xing Cheng Shuang) Author © 巫哲 (Wu Zhe)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8047-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทโฮมเร็นท์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขชิงค์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิสรา สุอุทัย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลกษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ สิ้นแต่
ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร วรรณวี, รณา เทียนแดง

เปียนหนาน คุณเช่าอยู่ที่พื้นแบบนี้ สบหน้าบนไหล่ชีวิตี้อธิบายให้อยู่
หลายนาที่ ชีวิตี้อีกหนึ่งไม่ขยับและไม่พูดอะไรเช่นกัน แคล็บหลังเขาเบาๆ

“เฮ้อ” เปียนหนานรู้สึกว่าร้องให้จนพอแล้ว ความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่
ในอกก็ลดลงไปไม่น้อย เขาหลับหน้าสองที มือเท้าเขาค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยสีหน้า
บิดเบี้ยว “คุณเช่าจนเขาแข็งแรงไปหมดแล้ว”

“นี่ไม่ได้แข็งแรงเพราะคุณเช่า แข็งเพราะตากลมทั้งคืนนะสิ” ชีวิตี้อุ้มพลา
งลุกขึ้นตาม

เปียนหนานตกตะลึง เงยหน้ามองเขา “เฮีย นายรู้ได้ยังไง”

“แค่คิดก็รู้แล้ว” ชีวิตี้อธิบายเขาเบาๆ “สีหน้าแบบนี้ เวลาแบบนี้
สถานที่แบบนี้...”

เปียนหนานยกยิ้มมุมปาก “ก็จริง”

“กินอะไรก่อนเถอะ” ชีวิตี้ออบไหล่เขามองสองข้างทาง “ตอนฉันมา
เห็นทางนั้นมีร้านขายอาหารเช่าอยู่ คนไม่เยอะ”

“อืม” เปียนหนานลูบหน้า ตอนนี้เขาไม่รู้สึกอึดหรือทิวทั้งนั้น ทหนาว
หรือไม่หนาวก็ไม่ว่า เหมือนความรู้สึกทุกอย่างในร่างกายเข้าสู่โหมดพักผ่อน
ไปแล้วหลังผ่านเรื่องมากมายเมื่อคืนมา

ในร้านขายอาหารเช่าคนไม่มาก ทั้งคู่หาโต๊ะเล็กๆ ริมผนัง เปียนหนานนั่งลง
“อยากกินอะไร” ชีวิตี้อถามเขา เตรียมไปหยิบอาหาร

“ไม่รู้ นายกินอะไรก็เอามาสองชุดแล้วกัน” เป็นหนานว่า

“ก็ได้” ชิวอี้สาธกผมเขาสองทีแล้วหันหลังเดินจากไป

ในร้านอบอุ่นมาก โต๊ะของพวกเขาค่อนข้างใกล้กับเตาทำเครปแบบจีนที่หน้าประตู เป็นหนานรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองที่โดนความเย็นทั้งคืนจนแข็งค่อย ๆ ละลายลงทีละนิดแล้ว

ความรู้สึกไม่สบายตัวก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น ปวดเข่า ขาชา หลังก็แข็งไปหมด แผลบนคอที่โดนเปียนชินอวี่ช้วนก็เจ็บแสบขึ้นมาหน่อย ๆ หน้า... หน้าไม่มีความรู้สึกเท่าไร แคร์ู้สึกว่าครึ่งหน้าชาไปแล้วนิดหน่อย

ตบจนเป็นอัมพฤษ์เลยหรอ...

ชิวอี้ถือของกลับมามากมาย เครปจีน ซาลาเปา ปาท่องโก๋ เต้าฮวย น้ำเต้าหู้นมสด วางเต็มโต๊ะไปหมด

“นายหิวขนาดนี้เลย?” เป็นหนานยิ้มพลางถาม

“กินเถอะ กินไม่หมดห่อกลับบ้านก็ได้” ชิวอี้นั่งลงตรงข้ามเขา

“ชิวอี้” เป็นหนานถือปาท่องโก๋ “เมื่อคืน...”

“กินก่อน” ชิวอี้น้ำเสียงอบอุ่น “กินเสร็จแล้วค่อยเล่า เดี๋ยวฉันจะโทร.ไปยกเลิกสอนพิเศษตอนเช้า ไม่รีบไปไหน”

“อย่า นายไม่ต้องยกเลิก” เป็นหนานก้มหน้ากัดปาท่องโก๋ “นายไปสอนพิเศษของนาย เดี๋ยวฉันจะไปทำงานแล้ว”

“หืม?” ชิวอี้เงงง

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ไม่จำเป็น” เป็นหนานดื่มน้ำเต้าหู้อีกอีก

“แน่ใจ?” ชิวอี้มองเขา

“อืม” เป็นหนานพยักหน้า

เขาบอกไม่ถูกว่าทำไมตัวเองถึงทำแบบนี้ ไม่ใช่เพราะต้องการอวดว่าตัวเองทำได้ แล้วก็พูดไม่ได้ว่าเพราะไม่อยากจะให้ชิวอี้เป็นห่วง และกินจะไม่ใช่เพราะจะทำให้พ่อเห็นว่าเขามีความสามารถจัดการเรื่องของตัวเองได้... ที่มากกว่าทุกสิ่งน่าจะเป็นเพราะเขาไม่กล้าทำตัวว่าง

แม้จะอยู่ด้วยกันกับชิวอี้เขาก็ไม่กล้า เขากลัวว่าว่างแล้วตัวเองจะกระวนกระวาย

เมื่อวานหนีออกมาทั้งแบบนั้น ตอนนีที่บ้านเป็นยังไงเขาก็ไม่รู้ กลับไปแล้วต้องเจอกับอะไรเขาก็ไม่กล้าไปคิดถึงมัน

สรุปคืออยากพยายามรักษาจังหวะชีวิตก่อนหน้านี้ของตัวเองไว้ คว้าความรู้สึกปลอดภัยอันมั่นคงนั้นไว้

ในความรู้สึกปลอดภัยนี้มึงงานประจำของเขาและคำพูดถามไถ่ความเป็นไปของชีวิต

เปียนหนานก้มหน้ากินไปไม่น้อย เพิ่มเต้าฮวยหนึ่งถ้วยและนมหนึ่งแก้ว สูดหายใจเรอออกมา

“แม่ง เหมือนกินเยอะเกิน” เปียนหนานจิบปาก

“นายโดนพ่อตบหรือ” ปาทองโกในมือชีวิตีเพิ่งกัดไปแค่คำเดียว

“อืม” เปียนหนานถอนหายใจ “ค่อนข้างวุ่นวาย ตั้งแต่วันเวลาเล่นไทน์ เปียนชินอว์ก็อารมณ์ไม่ดีมาตลอดใช้ไหมล่ะ ฝีมือในการปลอมคนของพี่ชายเธอก็โคตรแย่ ยกตัวอย่างเรื่องที่ฉันไปฉลองวันเวลาเล่นไทน์กับนายขึ้นมา...สุดท้ายเปียนชินอว์ก็เดาได้”

“หลังจากนั้นล่ะ” ชีวิตีขมวดคิ้วหน่อยๆ

“หลังจากนั้นฉันก็ยอมรับนะสิ แล้วก็ละเทะไปหมด เปียนหนาน นายเหมือนแม่ของนายไม่มีผิด...” เปียนหนานหัวเราะ มือที่วางอยู่บนโต๊ะจิกเข้าหากันแน่น “พ่อพาตฉันไปที แล้วฉันก็ออกมา ตอนนี้เป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

“นายมาทำอะไรที่นี่” ชีวิตีกุมมือเขาไว้ บีบนิ้วมือเขาไปมา แกะนิ้วที่จิกมือนั่นของเขาคอก

“ฉันไม่รู้ มิน ๆ ง ๆ ก็มาถึงนี่แล้ว นั่งอยู่ทั้งคืน ตอนที่กำลังจะไปจากที่นี่ก็เจอ...แม่...เป็นจิตใต้สำนึกหรือ เจ็บปวดแล้วมหาแม่?” เปียนหนานหัวเราะด้วยความสนใจ น้ำเสียงลั่นไหวนิดหน่อย “แต่แม่บอกว่าฉัน... น่าขยะแขยง”

ชีวิตีไม่พูดอะไร แต่กุมมือเขาแน่นขึ้นกว่าเดิม

“ตอนนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ อย่างอื่นฉันต้องเลิกงานกลับบ้านตอนเย็นถึงจะรู้” เปียนหนานบอก

“ตอนเย็นให้ฉันกลับบ้านไปกับนายไหม” ชีวิตีมองเขา “ฉัน...”

“ไม่ต้อง” เปียนหนานสายหน้า “ตอนนี้ยังไม่ต้อง ฉันกลับบ้านไปดูสถานการณ์แล้วค่อยว่ากัน ตอนนี้พานายกลับไปด้วยฉันกลัวเป็นการรอน้ำมันลงบนกองไฟ พ่อฉันอาจจะคิดว่าฉันประท้วงก็ได้”

“แบบนี้ก็ได้” ชิวอี้ครุ่นคิด “แต่ว่า...”

“มีอะไรต้องบอกนายใช่ไหม รู้แล้ว” เปียนหนานหัวเราะพลางจิกปาก “ขี้นจริง”

กินอาหารเข้าเสร็จออกมา เวลาสอนพิเศษของชิวอี้กับเวลาทำงานของเปียนหนานไล่เลี่ยกัน พวกเขาสองคนตัดสินใจเรียกรถคนละคันเพื่อไม่ให้ไปสาย

หลังเปียนหนานขึ้นไปนั่งบนรถก็มองชิวอี้ที่ยืนอยู่ริมถนน จู่ ๆ ก็รู้สึกทำใจจากไปไม่ได้ขึ้นมาอย่างรุนแรง แทบจะอยากลงจากรถไปบอกชิวอี้ว่าวันนี้เราไปชุกอยู่ที่นี่นานาเมื่อมาทั้งวันกันเถอะ

“เป็นอะไรไป” ชิวอี้เดินมาข้างหน้าต่างรถ

“เปล่า” เปียนหนานยิ้ม “นายรีบ ๆ เรียกรถ”

“อืม” ชิวอี้พยักหน้า ถอยออกไปได้หนึ่งก้าวก็พุดขึ้นมาอีก “ถึงแล้วใช้มือถือของกูเหวี่ยงโทร.หาฉันแล้วกัน ไม่งั้นวันนี้ทั้งวันก็จะติดต่อนายไม่ได้เลย”

เปียนหนานหัวเราะว่า “ได้เลย”

“เดี๋ยวหาร้านยาซื้อยาแก้ปวดกินกันไว้ด้วยนะ” ชิวอี้พุดขึ้นอีก

“เฮ้อ” เปียนหนานโบกมือ ชิวอี้อยากหาร้านยาตั้งแต่เมื่อกี้แล้วน่าเสียดายเวลานี้ร้านยายังไม่เปิด “รู้แล้ว ๆ”

“เอาละ ไปเถอะ” ชิวอี้ถอยขึ้นไปบนทางเท้า รถออกตัวแล้วก็ตะโกนตามมาอีก “หน้าของนายนะ! ถึงแล้วหาอะไรประคบด้วย!”

“เฮ้อ...” เปียนหนานโผล่หัวออกมาจากหน้าต่างรถ “รู้แล้วครับคุณนายชิว!”

ตอนใกล้จะถึงหน้าประตูจ่านเฟย เปียนหนานเห็นว่าข้างทางมีร้านยาอยู่ เขา
รีบบอกให้คนขับหยุดรถ ลงไปซื้อยาชงแก้หวัดหนึ่งกล่องเก็บใส่กระเป๋

เขาคิดว่าตัวเองไม่เป็นอะไร น่าจะไม่เป็นหวัด แต่ก็ต้องป้องกันไว้
สักหน่อย ตอนนี้อยู่สถานการณ์ทุกอย่างยังไม่ชัดเจน ป่วยขึ้นมาแล้วจะยุ่งยาก
มาก ๆ

ตอนที่ก้มหน้าเดินตามทางไปถึงหน้าประตูจ่านเฟยเขาก็โดนคนเรียกไว้
เงยหน้าขึ้นจึงเห็นว่าเป็นสื่อเจียง

“อรุณสวัสดิ์ครับพี่สื่อ” ช่วงนี้เปียนหนานค่อนข้างสนิทสนมกับสื่อเจียง
สื่อเจียงนะ ตอนยังไม่สนิทหน้าจะค่อนข้างนิ่ง หลังสนิทแล้ว...หน้าก็ยังคงนิ่ง
แต่พูดคุยตามใจขึ้นได้ไม่น้อย “ไปกินอาหารเช้าหรือครับ”

“กินเรียบร้อยแล้ว” สื่อเจียงกวาดตามองใบหน้าและลำคอของเขา
ขมวดคิ้วมุ่น “ไปมีเรื่องมา?”

“เปล่าครับ” เปียนหนานลูบหน้าตัวเอง อีกเดี๋ยวต้องหากระจกส่องดู
แล้วจริง ๆ ทำไมใคร ๆ ก็ดูออกในแวบแรก

“เปียนหนาน” สื่อเจียงยังคงขมวดคิ้ว “ถ้าพบว่าพนักงานของจ่านเฟย
มีเรื่องต่อตยจะถูกไล่ออกทั้งหมด ไม่มีใครขานหน้า ไม่ให้ออกาสลักนิต”

“เฮ้อ ไม่ใช่จริง ๆ ครับ” เปียนหนานตกใจ รีบขยับไปใกล้สื่อเจียง
“นี่นะ...พ่อผมตบมา”

“พ่อเธอ? ตบเธอ?” สื่อเจียงตกตะลึงเล็กน้อย “ลูกชายโตขนาดนี้แล้ว
ยังลงไม้ลงมืออีก?”

“ผมทำให้เขาโมโหนะสิ” เปียนหนานกระตุกมุมปาก “ไม่ได้มีเรื่องมา
จริง ๆ ครับ”

“พ่อเธอยังชวนเธอด้วยหรือไง” สื่อเจียงชี้ที่คอของเขา “ทำอะไร...”

“เล็บชวนครับ พี่สื่อเลิกถามได้แล้ว” เปียนหนานก้มหน้าพูดเสียงหงอย
“ค่อนข้างเศร้าล่ะครับ”

“ก็ได้ ไม่ถามแล้ว ไม่ได้มีเรื่องมากี่ตี รีบเข้าไปเถอะ วันนี้คลาสของ
พวกเธอมีคนมาเร็ว ตอนนี้อยู่ในห้องไปแล้ว” สื่อเจียงว่า

เปียนหนานวิ่งเข้าไป แล้วเข้าห้องเปลี่ยนชุด ระหว่างที่เปลี่ยนเสื้อผ้า

ก็เหลือบมองกระจกไปด้วย หลังจากนั้นก็กุมหน้าตกตะลึง

“แม่” เขาสบถเสียงเบา รู้อย่างนี้คงไม่มาทำงาน เห็นชัดเจนเลย!

จุดที่โดนพ่อฟาดไม่ใหญ่ ไม่ถึงครึ่งหน้า แต่บวมแดงค่อนข้างชัดเจน
บวกกับรอยเลือดซึม ๆ บนคอ...ถึงว่าเจ้าแกร้านขายของชำเห็นเขาแล้วเหมือน
เห็นผู้ร้ายหลบหนี ไม่ได้แจ้งตำรวจก็ต้องชอบคุณเจ้าแกแล้ว

“นายไปมีเรื่องมาหรือ” กุ๊เหว่ยเดินเข้ามาในห้องเปลี่ยนชุด พอเห็นเขา
ก็ถามขึ้นเสียงดัง

“อ๊วย เปล่าครับ ๆ เมื่อกี้โค้ชสื่อก็เพิ่งถามผมไป โดนพ่อฟาดมา
ต่างหาก...” พอเขียนหนานเห็นสีหน้าของกุ๊เหว่ยก็รีบเสริมอีกประโยค “ห้าม
ถาม!”

“ไม่ถาม” กุ๊เหว่ยหัวเราะ “ในห้องพักโค้ชมีน้ำแข็งอยู่ ประคบสักหน่อย
เถอะ ถ้าไม่ไหวก็ไปให้ห้องพยาบาลดู”

เขียนหนานไม่ได้ไปห้องพยาบาล แต่ไปหาน้ำแข็งในตู้เย็นห้องพัก เอา
ผ้าขนหนูมาห่อไว้ ประคบไปมาบนหน้า สุดท้ายก็คู้ยหาหน้ากากอนามัย
ในกระเป๋าตัวเองออกมาสวมไว้

กุ๊เหว่ยดูแลเขาดีมาก วันนี้ไม่ได้ให้เขาถอดหน้ากากอนามัยออกไปเป็น
คู่ซ้อม แด้ให้เขาป้อนลูกบวกกับช่วยวิ่งทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เขียนหนานซาบซึ้ง
เป็นอย่างยิ่ง ตอนยืมมือถือกุ๊เหว่ยโทรหาชีวิตี้ ครุ่นคิดว่าเดี๋ยวสองสามวัน
นี้จะแอบเติมเงินค่าโทร.ให้กุ๊เหว่ยสักหน่อย

คิดถึงตรงนี้ เขียนหนานนึกขึ้นได้ว่ายังไม่มีเวลาโทร.ไปบอก
เหมียวหยวนเรื่องที่กุ๊เหว่ยชื่นชอบเธอเลย

ถ้าเติมเงินเป็นการให้แฟนสาวอะไรพวกนั้นได้ก็คงดี

ตอนบ่ายเป็นคลาสฝึกซ้อมที่มีเพื่อนสองคนนั้นของเหมียวหยวนอยู่
กุ๊เหว่ยตั้งใจสอนสุด ๆ เขียนหนานไม่มีอะไรทำจึงนั่งฟังอยู่ข้าง ๆ ปกติเขาจะ
ไม่ตั้งใจฟังกุ๊เหว่ยอธิบายให้คนอื่นฟังขนาดนี้ แต่วันนี้ต่างออกไป ถ้าสมอง
เขาว่างเปล่าก็จะลึบสนุนวายขึ้นมาทันที ใจจูบโหวงจนทรมาน

วันนี้กลายเป็นวันที่เขาตั้งใจมากที่สุดตั้งแต่มาฝึกงานที่จ่านเพย

พอใกล้จะเลิกงานในตอนเย็น เปียนหนานยังไม่ค่อยกลัวเวลา มือถือของกู๋เหว่ยก็วางอยู่บนม้านั่ง แต่เขากลับไม่กล้าหยิบขึ้นมาดูว่ากี่โมงแล้ว

เลิกงานก็ต้องกลับบ้าน ทั้งยังจำเป็นต้องกลับไปจัดการเรื่องราวให้เรียบร้อย

ตั้งแต่เลิกงานโตเขายังไม่เคยเผชิญหน้ากับความกดดันแบบนี้มาก่อน ความกดดันแบบนี้ผู้น้อยคนละระดับกับการถือผลคะแนนกลับบ้านคอแข็ง ฟังคำตำหนิหนึ่งจบอย่างสิ้นเชิง

“ไปเถอะ! ไม่มีอะไรแล้ว” กู๋เหว่ยเดินมาตบขาเขาหลังจากบอเวลาซ้อมพรุ่งนี้แก่นักเรียนเรียบร้อยแล้ว “เลิกงานแล้ว อ้อ พรุ่งนี้ฉันมีคลาสซ้อมตอนค่ำ ถ้านายมาไม่ได้...”

“มาได้ครับ” เปียนหนานตอบกลับทันทีที่ได้ยิน “ผมมาได้”

“โอเค” กู๋เหว่ยสวมเสื้อแจ็คเก็ต “ฉันไปอาบน้ำก่อน นายกลับบ้านเถอะ”

“อ้อ” เปียนหนานเดินเอื่อยเฉื่อยออกจากสนามเทนนิสอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

ในไม่กี่นาทีระหว่างสนามเทนนิสมายังหน้าประตูจ่านเฟย ในหัวเขาจินตนาการเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อาจจะต้องเผชิญเมื่อกลับบ้านอย่างกับระเบิดออกมา

เหงื่อยังผุดออกมาแล้ว

อยากจะเดินกลับไปอาบน้ำกับกู๋เหว่ยนิดหน่อย

ตอนที่เดินหน้าม่อยคอตไปยังป้ายรถประจำทาง เขากวาดตาไปเห็นคนคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างแปลงดอกไม้ริมถนน หลังเห็นว่าเป็นใครก็นิ่งงัน

หลังตกตะลึงก็เป็นความดีใจที่พวยพุ่งจากหัวใจขึ้นมาทั่วร่างในพริบตา รู้สึกว่าตัวเองยิ้มจนหน้ากากอนามัยจะยับแล้ว “นายประสาธหรือไง มาทำอะไรที่นี่”

“เป็นห่วงนะสิ” ชิวอี้ลุกขึ้นยืน “วันนี้เปียนซินอวี่ไม่ได้มาทำงาน ฉันก็คิดว่าไม่น่ากลับบ้านเป็นเพื่อนนายดีกว่า ฉันรออยู่ข้างนอก ถ้าไม่เป็น

อะไรแล้วฉันก็กลับ แต่ถ้าเป็นฉันก็ยัง...”

“ไอ้เวร” เปียนหนานพุ่งไปกอดเขาไว้ “นายคิดว่าฉันจัดการไม่ได้ขนาดนี้เลยเหรอ”

“นี่มันคนละเรื่องนี่นา” ชิวอี้หัวเราะ

ชิวอี้ขึ้นรถโดยสารประจำทางเป็นเพื่อนเขา แล้วก็ยังเบียดขึ้นรถไฟใต้ดินด้วยกัน

เขาสองคนยืนติดกันตลอดทาง ไม่ได้พูดอะไร ชิวอี้ไม่ได้ถามเขาว่า กลับบ้านแล้วจะพูดยังไงจะทำยังไง ไม่ได้ถามถึงบาดแผลของเขา และไม่ได้ถามว่าเขาเป็นหวัดหรือเปล่า

เปียนหนานคิดว่าค่อนข้างดี ถ้าชิวอี้พูดอะไรขึ้นมา แม้จะเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้สักนิด ก็จะทำให้เขาตั้งเครียดได้ทั้งนั้น

ยืนข้างเขาเงียบ ๆ แบบนี้ก็ใช้ได้แล้ว

ตอนที่เดินเข้ามาในเขตหมู่บ้าน เปียนหนานสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ หัวใจเต้นระรัว

เขาชี้ร้านกาแฟเล็ก ๆ ตรงหัวมุมถนนบ้านเขา “นายไปอยู่ที่นั่นก่อนเถอะ อออุ่น”

“อืม นายไม่ต้องสนใจฉันหรอก” ชิวอี้บิ๊บไหล่เขา “มีอะไรก็ค่อย ๆ พูด ไม่ต้องรีบ ยิ่งรีบยิ่งอธิบายไม่ชัดเจน”

เปียนหนานพยักหน้า หันหลังเดินตามถนนไปยังบ้านของตัวเอง

ไฟในบ้านยังคงส่องสว่าง อยู่ด้านนอกไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งนั้น แต่รถของพ่อกับเปียนเข้าสวนจอดอยู่ในโรงรถ ดูแล้วน่าจะอยู่กันครบทั้งบ้าน

เปียนหนานควักกุญแจออกมา เพิ่งจะสอดลูกกุญแจเข้าไป ประตูก็เปิดออกแล้ว คุณนายยืนอยู่ด้านใน

“...คุณน้า” เปียนหนานก้มหน้าเรียกเธอ

“อืม” คุณน้าพยักหน้า สีหน้าค่อนข้างอิดโรย น่าจะหลับไม่สนิท “ใกล้จะกินข้าวแล้ว ขึ้นไปจัดการตัวเองสักหน่อยเถอะ”

“พ่อผมอยู่ในห้องหนังสือไหมครับ” เปียนหนานเปลี่ยนทรงเท้า ไม่เห็น

ใครอยู่ในห้องรับแขก จึงหันกลับไปถาม

“อยู่จ๊ะ” คุณหม่อมองเขา สีหน้าของเธอค่อนข้างซับซ้อน “เรา...ไปเออะ”

เปียนหนานเดินขึ้นบันไดไปที่ละก้าว หนึ่ง สอง สาม สี่...เขาค่อยๆ
ในบ้านนี้ลึกกว่าปี ยังไม่เคยนับเลยว่าบันไดมีทั้งหมดกี่ขั้น

แต่สุดท้ายตอนที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องหนังสือ เขาลืมไปแล้วว่าตัวเอง
นับได้เท่าไร บางทีอาจจะนับไม่ถูกตั้งแต่แรก

เขาเคาะประตู เรียกเสียงเบา “พ่อครับ”

เสียงฝีเท้าดังมาจากด้านใน ประตูเปิดออก

เปียนเฮ้ากับพ่ออยู่ในห้องหนังสือทั้งคู่ ท้องฟ้ามืดแล้วก็ไม่เปิดไฟ
ทั้งห้องคลั่งไปด้วยควันทูหรี่ เปียนหนานยังไม่ทันได้พูดอะไรก็ล้าลจกนอน
เสียก่อน

“คิดว่าเราจะไม่กลับบ้านแล้วชะอีก” พ่อ นั่งพูดอยู่บนโซฟาท่ามกลาง
กลุ่มควันทูหรี่

“เปล่าครับ” เปียนหนานเดินเข้าไปในห้องหนังสือ “ผมไปทำงานมา”

ประโยคนั้นจะทำให้คนค่อนข้างประหลาดใจ เปียนหนานผู้เฉื่อยชา
ไม่แสวงหาความก้าวหน้ากลับไปทำงานในสถานการณ์แบบนี้ เปียนเฮ้าเหลือบ
มองเขาอย่างอดไม่ได้

“แกมาหาพ่อมีอะไร” พ่อถามขึ้น

“อยากคุย...เรื่องเมื่อวานครับ” เปียนหนานลังเลว่าควรจะนั่งลงดี
หรือเปล่า กลัวว่าตอนนี้พ่อยังคงโมโหอยู่ ตัวเองนั่งแล้วจะโดนถีบลงไปกอง
ที่พื้นอีก

“คุยเรื่องแสบกับผู้ชายหรือไง” พ่อแค้นหัวเราะเสียงเย็น “แกยังมีหน้า
มาคุยกับพ่อเรื่องนี้อีก?”

เปียนหนานนิ่งเงียบ ถ้าความโมโหของพ่ออยู่ที่เรื่องเปียนชินอวีโกธรเขา
อาจจะยังจัดการง่ายหน่อย แต่ตอนนี้พ่อเบนความสนใจไว้ที่เรื่องนี้เต็มๆ แล้ว
ยังนำเสียงแบบนี้ เปียนหนานไม่รู้ว่าควรจะพูดต่อไปยัง

“ผมไปอาบน้ำก่อน” เปียนเฮ้าเดินไปทางประตูห้องหนังสือ

“เราอย่าเพิ่งไป” พ่อเรียกเขาไว้ “ทั้งบ้านก็มีผู้ชายอยู่แค่สามคน จะคุย

อะไรก็คุยด้วยกันให้หมดนี่ เรายังช่วยพูดแทนเขาอยู่เลยไม่ใช่หรือไง”

“ผมช่วยพูดให้เขาตอนไหนล่ะ” เปียนเฮ่าคิ้วขมวด “ผมแค่บอกว่าเรื่องนี้ผมทำอะไรไม่ได้ ผมไม่ใช่พ่อของเขาสักหน่อย”

“พ่อเป็นพ่อของเราไหม” พ่อมองหน้าเขา

“พ่อเป็นพ่อของผมเกี่ยวอะไรกับการที่ผมไม่อยากฟังพ่อกับเขาคุยกัน”
เปียนเฮ่าหน้าตางุนงง

“นั่งลงกันให้หมด” พ่อถอนหายใจ “เราเป็นวัยรุ่น พ่อก็อยากให้เราลองฟังด้วยว่าเปียนหนานกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่”

เปียนเฮ่าไม่พูดอะไรอีก นั่งลงอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย เปียนหนานก็ลากเก้าอี้มานั่งตรงข้ามพ่อ

“เริ่ม...ตั้งแต่เมื่อไหร่” พ่อยกกาน้ำชามารินชาดื่ม

“น่าจะเป็น...ก่อนเรื่องที่เขาโดนจับคราวก่อนมังครับ” เปียนหนานตอบกลับอย่างยากลำบาก เขาไม่อยากพูดเรื่องที่ชั่วช้าโดนจับต่อหน้าพ่อมากนัก “น่าจะช่วง ๆ นั้นแหละ”

“สมองแกมีปัญหาคือเปล่า” พ่อขมวดคิ้ว น้ำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อย “ไม่มีใครห้ามแกลบผู้หญิงสักหน่อย ก่อนหน้านี้แกก็มีสาวช้ายคนขวาคนไม่ใช่หรือไง ทำไมจู้จี้ถึงเป็นแบบนี้ได้”

“ผมไม่รู้” เปียนหนานกัดริมฝีปาก “ยังไงผมก็ไม่เคยรู้สึกกับผู้หญิงคนไหนแบบเขา...”

พ่อปาแก้วแตกขัดจังหวะคำพูดของเขา

“แกมีหน้าพูดอะไรแบบนี้ออกมาได้อย่างไร” พ่อมองหน้าเขา

“ทำไมผมจะไม่มีหน้าพูด” เปียนหนานโดนพ่อถามแบบนี้ นึกถึงคำพูดของแม่เมื่อวานขึ้นมาได้ทันที “ผมไม่ได้ทำเรื่องชั่วช้าอะไรสักหน่อย”

พ่อโดนคำพูดของเขาตอกกลับเลยถลึงตามองเขา พูดอะไรไม่ออกอยู่พักใหญ่

“พ่อครับ...” เปียนหนานลองเอ่ยปากเรียกอีกครั้ง

“แกพูดมา โรคของแกนี้จะรักษาได้ไหม” พ่อจ้องเขา สีหน้าบิดเบี้ยว

“นี่ไม่ใช่...” เปียนหนานอยากพูดว่านี่ไม่ใช่โรค แต่กลัวพ่อเขวี้ยงแก้ว

แตกอีก จิ้งหูดชะงัก เปลี่ยนคำพูด “ผมอาจจะ...ยากมาก ๆ”

“ไร้สาระ!” พ่อตะคอก “ไร้สาระลันตี! ถ้าแกพูดแบบนี้ก็ไม่มีอะไรต้องคุยกันแล้ว!”

เปียนหนานไม่พูดอะไร

“เออละ พวกแกออกไปกันให้หมด” พ่อหน้าอึมครึมโบกมือไล่

“พ่อครับ พ่อฟังผมพูดได้ไหม” เปียนหนานไม่ยินยอมออกไปทั้งที่พูดได้ไม่กี่ประโยค

“แกอยากพูดอะไร” พ่อโน้มหน้ามองเขา “แกอยากพูดอะไรละ เปียนหนาน ตั้งแต่เลิกจนโต แกต่อต้านมาตลอด กับพ่อ กับทุกคนในบ้านนี้ พ่อรู้ว่าอะไรโง่แกทั้งหมดไม่ได้ แต่สุดท้ายแกก็ยังสร้างเรื่องนี้ให้พ่อ แกจะให้พ่อคิดยังไง ให้พ่อทำยังไง แกผิดปกติตรงไหน!”

“ผมแค่ชอบคนคนหนึ่ง ผมไม่ได้ผิดปกติตรงไหน ผมไม่ได้จะทำให้ใครขยะแขยงหรือไม่พอใจ” เปียนหนานกัดฟันพูด “เรื่องนี้ทำไมถึงไม่ได้กันล่ะ”

“จะได้ได้ยังไง!” พ่อลุกขึ้น ชี้น้ำเขา มือสั่นระริก “แกมันจะคบกับผู้ชายให้ได้! จะได้ได้ยังไง! นี่มันเป็นแฟชั่นหรือเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจกันล่ะ!”

เปียนหนานไม่ค่อยพูดจามีเหตุผลกับใคร เขาคิดว่าตอนที่ตัวเองต่อปากต่อคำไร้สาระกับคนอื่นถือว่าพูดได้ค่อนข้างลื่นไหล แต่พอคุยเรื่องจริงจังกลับไม่มีคำจะพูด โดยเฉพาะตอนเผชิญหน้ากับพ่อ เดิมทีก็พูดไม่ออกอยู่แล้ว ตอนนี้งงพูดไม่ออกเข้าไปใหญ่

ถ้าเป็นคนอื่น เขาโดนกดดันก็ยิ่งสวนหมัดตอกลับไปได้ แต่นี่คือพ่อของเขา พ่อที่ดูแล้วก็ไม่ได้นอนมาทั้งคืนเช่นกัน พ่อที่ถุงไตยาอยู่ลงมาสองชั้นแล้ว

จู่ๆ เปียนหนานก็รู้สึกตัวตัวเองไร้เรี่ยวแรง แรงต้านตอนที่ต้องเผชิญหน้ากับที่บ้านไม่ได้ผ่านไปง่าย ๆ แบบที่เขาจินตนาการอย่างไร้เดียงสา

“พ่อครับ” เปียนหนานก้มหน้าลง พูดอู้อี้ “งั้นพ่อก็...ไม่ต้องสนใจผมแล้ว”

“พูดจาเหลวไหล!” พ่อระเบิดเสียงตะคอกออกมา เสียงแตกไปหมด

เปียนเฮ่าที่ยืนมองนอกหน้าต่างอยู่ด้านข้างตั้งแต่ต้นตกลีจนกระโดดขึ้นมา

“พูดจาเหลวไหล!” พ่อตะคอกอีกครั้ง น้ำเสียงลั่นระริก “แกพูดแบบนี้
แกหมายความว่ายังไง ถ้าพ่อไม่สนใจแกจริง ๆ ตอนนั้นก็คงไม่รับแกกลับมา!
สิบกว่าปีนี่คงไม่พยายามอยากจะชดเชยให้แกสุดชีวิต! พ่อเป็นคนหยาบ
กระด้าง ไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงถึงจะทำให้แกเห็นพ่อเป็นพ่อ! พ่อทำได้แค่ให้
แกกินดีอยู่ดี เงินมีพอใช้! ไม่สนใจแก? ตอนนี้แกบอกพ่อว่าไม่ต้องสนใจแก
แล้ว? แกยังมีหัวใจดีหัวใจอยู่ไหม!”

“พ่อครับ” เปียนเฮ่าเดินมาข้างเขา ลูบหลังเขาเบา ๆ “พ่อนั่งลงก่อน
อย่าโมโห!”

“พ่อจะไม่โมโหได้ยังไง!” พ่อหันไปตะคอกใส่หน้าเปียนเฮ่า “เราว่า
พ่อจะไม่โมโหได้ยังไง ตั้งแต่เลิกจนโตมันเคยทำให้พ่อสบายใจไหม ไม่ตั้งใจ
เรียน! มีเรื่องต่อยตี! เกรไปวัน ๆ! สุดท้ายมาบอกพ่อว่าจะคบกับผู้ชาย!
แล้วยังไม่ต้องให้พ่อสนใจมันอีก! พ่อจะไม่โมโหได้ยังไง เราว่ามาซิ!”

ไม่รอให้เปียนเฮ่าได้เอ่ยปาก พ่อก็หันกลับมาตะคอกใส่เปียนหนาน
อีก “ทำไมแกถึงทำให้พ่อหนักใจได้ขนาดนี้!”

“พ่อครับ...” เปียนหนานมองหน้าพ่อ ค่อนข้างตกใจที่เห็นพ่อน้ำตาเร็น
“เรื่องนี้สำหรับพ่อผ่านไปไม่ได้แน่นอน! อย่าแม้แต่จะคิด” พ่อ
บดมือ “แกไม่ต้องมาคุยกับพ่อแล้ว ถ้าแกยังรั้นกับพ่อแบบนี้ต่อไป ก็อย่า
มาโทษที่พ่อไม่ให้แกออกไปแม้แต่ประตูบ้าน!”

เปียนหนานใจหายวูบ ลมหายใจก็กระชั้นขึ้น

“พอแล้ว ไม่ต้องพูดแล้ว ไม่คุยแล้ว” เปียนเฮ่าลากพอกกลับไปนั่งบน
โซฟา “โมโหอยู่แบบนี้จะคุยกันยังไง เปียนหนาน นายกลับห้องไปก่อนเถอะ
เดี๋ยวกินข้าวก่อน”

“กินอะไรกัน! ยังจะกินข้าวอะไรอีก!” พ่อสะบัดมือเปียนเฮ่าออก

“งั้นพ่อก็บอกมาว่ายังทำอะไรได้” เปียนเฮ่าขมวดคิ้ว “ไม่กินข้าว
ไม่นอน ดាំต่อไปแบบนี้? สภาเขาตอนนี้พ่ออยากตีเขาให้ตายหรือยังล่ะ”

“เราไม่ต้องช่วยมัน!” พ่อดันเปียนเฮ่าออก

เปียนเฮ่าที่เดิมที่ยังพูดนิ่ง ๆ โดนพ่อผลักดันแทบจะล้มเจ้าเข้าลงกับพื้น

เขายืนขึ้นพาดลงบนโต๊ะกาแฟ “ผมไม่ได้ช่วยเขา! เรื่องนี้มันจะแก้ไขได้แค่เพราะผมช่วยใครหรือไง!”

พ่อไม่พูดอะไร สีหน้ายังคงอึมครึม

“ผมไม่อยากช่วยใครทั้งนั้น ผมแค่อยากที่บ้านสงบสุข!” เปียนเฮ่าคิ้วขมวด ชี้ไปยังเปียนหนาน “ผมเห็นเขาแล้วก็รักหูกตาตั้งแต่เด็ก! เพื่อเรื่องจะรับเขากลับมาตอนนั้นยังทะเลาะกันไม่พอหรือไง ผมนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็สิ้นไปหมด! ผมแค่ไม่อยากให้ในบ้านทะเลาะกันแบบนี้อีก! พอแล้ว!”

พ่อนิ่งเงียบ

“เขาอายุสิบแปดแล้ว เป็นผู้ใหญ่แล้ว! เขาอยากทำอะไร จะชอบใคร เป็นผู้ชายเป็นผู้หญิงเป็นแมวเป็นหมา ก็เป็นเรื่องของเขา” เปียนเฮ่าพูด “ถ้าเขาจะไปฆ่าใคร ก็เป็นเขาที่รับผลที่ตามมาเอง! เลิกทำให้บ้านนี้เละเทะเพื่อเขาลักที่ได้ไหมครับ!”

เปียนเฮ่าพูดจบก็ถีบเก้าอี้ แล้วหันหลังเดินออกจากห้องหนังสือไป

ห้องหนังสือตกอยู่ในความเงียบสงัด

เปียนหนานได้ยินคำพูดของเปียนเฮ่าชัดเจนทุกคำ คำพูดเหล่านั้นไม่เกรงใจใคร และไม่ได้กำลังช่วยเขาจริง ๆ แต่หลังพูดออกมาแล้ว เขาก็โล่งอกขึ้นทันที

พ่อจูดบูหรี สูดเข้าไปสองสามครั้งแล้วเดินมาด้านหน้าเขา “พ่อจะถามแกอีกครั้ง แกคิดจะเปลี่ยนไหม”

“ผิดผมถึงจะเปลี่ยน” เปียนหนานตอบ

“ดี” พ่อเผยรอยยิ้มจนใจ ยกนิ้วโป้งให้เขา “ใส่หัวไป”

ตอนที่พ่อ พูดคำสุดท้ายออกมา น้ำเสียงแผ่วไปด้วยความจนใจและ
โมโห เปียนหนานมองเขา อยากจะพูดอะไรอีกสักนิด แต่กลับไม่ได้พูดออกมา
ทั้งสองคนยืนเผชิญหน้ากันอยู่หลายวินาที พ่อถอนหายใจหนัก ๆ
เดินผ่านเขาออกจากห้องหนังสือขึ้นไปยังระเบียงชั้นบน

เปียนหนานยืนอยู่ที่เดิมเนิ่นนาน เขาไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกของพ่อ
ความรู้สึกของเขา พ่อก็น่าจะไม่มีวันเข้าใจเช่นกัน

เขาค่อย ๆ หันหลัง เดินออกจากห้องหนังสือ

เปียนหนานอยู่บนชั้นบนได้ หันหลังให้ห้องหนังสือ เปียนหนานเดิน
ผ่านเขาลงайд้านล่าง

บรรยากาศตึงเครียด อึมครึม ความกดอากาศทั้งบ้านต่ำจนทำให้คน
รู้สึกหายใจไม่ออก

เป็นเพราะเขา

เขาหยุดอยู่ที่โถงทางเดินชั้นสอง กลับห้องของตัวเอง เปิดประตู
ตู้เสื้อผ้า

พ่อให้เขาใส่หัวไป

สิ่งที่ทำให้เขาสับสนคือ เขากลับไม่รู้ว่าตัวเองควรจะใส่หัวไปทั้งแบบนี้
หรืออย่าเพิ่งทำอะไร

แต่สุดท้ายเขาก็หยิบกระเป๋าสองใบของตัวเองออกมาจากตู้เสื้อผ้า ยัดเสื้อผ้า
ลงไปสองสามชุด จากนั้นก็เอาตุ๊กตาดินปั้นกับหมูน้อยที่ซื้อให้ใส่ในถุง แล้ว

ใส่ลงกระเป๋าสั้นกัน

เสื้อผ้าที่เขาใส่เป็นประจำมียูไม่ก็ชุด มีแค่ชุดกีฬาสองสามชุดนั่นแหละ
วนไปวนมา ม้วนยัดลงไปก็เต็มกระเป๋าคงดี

เขาบิดตัวเสื้อผ้า ยืนครุ่นคิดอยู่ข้างเตียงอีกพักใหญ่

ยังมีอะไรที่ควรเอาไปอีก

เหมือนจะไม่มีแล้ว

เขาลองคลำกระเป๋าสตางค์กับมือถือในกระเป๋ากางเกง สะพายกระเป๋า
หันหลังเดินออกจากห้อง ปิดประตูเรียบร้อยแล้วลงไปชั้นล่าง

ห้องรับแขกว่างเปล่า ทีวีก็ปิดอยู่ บรรยากาศยิ่งดูเย็นเยียบ

เปียนหนานเหลือบมองเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร คุณน้ากำลัง
นั่งเหม่อ มองอาหารที่ควั่นหุ่ยเต็มโต๊ะ

ได้ยินเสียงเขาเดินมาก็ยังนั่งนิ่ง

เปียนหนานกักริมฝีปาก เปลี่ยนร่องเท้า เปิดประตูข้างของโรงทางเดิน
ห้องรับแขก เข้าไปในโรงรถ

เขายืนอยู่ในโรงรถอีกหลายนาที เขามีบางเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการ
ให้ชัดเจนก่อน

ชีวิตยังคงรอเขาอยู่ในร้านกาแฟ แต่ตอนนี้เขาสะพายกระเป๋าเดินไป
บอกชีวิตว่า ฉันโดนไล่ออกจากบ้านแล้ว ก็สามารถกลับไปพร้อมชีวิตได้เลย

เขาไม่รู้ว่าชีวิตจะรู้สึกยังไง และไม่รู้ว่าถ้าชีวิตเห็นเขาออกจากบ้าน
เพราะเรื่องนี้จะคิดยังไง...สถานการณ์แบบนี้ชีวิตน่าจะคาดไม่ถึงถึงละมั้ง

เปียนหนานเดินออกจากโรงรถ วางกระเป๋าเป้ไว้ข้างประตูรั้ว ถอดเสื้อโค้ต
ออกแล้วโยนไว้ข้างกระเป๋าสั้น จากนั้นก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วกระโดด
ย่ออยู่กับที่สองสามที ถึงจะวิ่งออกจากประตูรั้ว วิ่งตามถนนไปยังร้านกาแฟ

ชีวิตไม่ได้อยู่ในร้านกาแฟ แต่คาบบุญหรี่ยืนอยู่ริมถนน กำลังมอง
มาทางนี้

พอเห็นเขาวิ่งมาแต่ไกลก็ดับบุญหรี่ เดินมารับเขา

“เป็นยังไงบ้าง ไม่เป็นไรใช่ไหม” ชีวิตจับแขนเขาไว้ อาศัยไพร่ริมถนน

มองใบหน้าเขา

“ไม่เป็นไร” เปียนหนานลูบหน้า หัวเราะหึๆ “จะลงไม้ลงมือถูกรอบหรือไงล่ะ”

“นายไปพูดยังไง ใช้เวลาน้อยกว่าที่ฉันคิดไว้อีกนะเนี่ย” ชิวอึ้นวดไหล่เขา “ได้ทะเลาะกันไหม”

“เปล่า” เปียนหนานยิ้มพรางปิดมือ “พ่อฉัน...ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ก็ยังไม่โหดเกินไป” “แต่ก็ไม่ได้ทำให้ฉันลำบากใจเท่าไร” ตอนนี้อะไรก็ได้แค่เป็นแบบนี้ไปก่อน”

“จริงหรอ” ชิวอึ้นยังคงมองหน้าเขา ยื่นแขนมาโอบเขาไว้ “คนมีอายุจะให้ยอมรับเรื่องแบบนี้ก็ค่อนข้างยากจริงๆ แต่นายก็ยังไม่ยอมแพ้เลย” “อย่าทะเลาะอะไรกับพ่อกับพี่อีกทีพอ”

“อืม ฉันรู้แล้ว” เปียนหนานลูบแก้ม “นายไม่ต้องเป็นห่วง กลับบ้านอย่างสบายใจได้แล้ว”

ชิวอึ้น “นายหนาวแล้วละสิ ไม่ยอมใส่เสื้อโค้ตออกมา”

“ไม่ทันได้ใส่ก็รีบออกมาบอกข่าวนาย ฉันบอกว่าจะไปซื้อช็อกโกแลตร้อนที่ร้านกาแฟที่วิ่งออกมาแล้ว” เปียนหนานยิ้มยิ่ฟัน “ไม่หนาวหรอก สบายกว่าเมื่อคืนเยอะ”

“ฉันนายไปซื้อช็อกโกแลตร้อน?” ชิวอึ้นโอบเขาไว้ ภูหลังเขาแรงๆ สองสามที “จริงๆ นายโทร.บอกฉันก็ได้แล้วนี่ ยังไม่ทันได้คุยกับที่บ้านดี ๆ ก็วิ่งออกมาอีกแล้ว”

“ก็อยากเจอหน้านายไง” เปียนหนานยิ้มพรางพูด “แอบเด็ดตื่นตื่นจะตาย”

“โอ้โง่” ชิวอึ้นทำ

เปียนหนานเข้าร้านกาแฟไปซื้อช็อกโกแลตร้อนแก้วหนึ่ง แล้วก็ดูเมนูไม่มีนมข้าว เขาจืปาก “นี่ นายจะทำนมข้าวให้ฉันเมื่อไหร่”

“สุดสัปดาห์แล้วกัน วันเสาร์บ่ายฉันไม่มีสอนพิเศษ ลองทำดูก็ได้” ชิวอึ้นตอบ

“ผู้ปกครองนี่ก็สุดยอดจริงๆ วันอาทิตย์นี่ก็วันที่สามสิบแล้วไหม

ให้เรียนพิเศษได้ถึงวันที่ยี่สิบเก้า...” เปียนหนานจีปากอืกรอบ ยืนแก้วมาตรงหน้าซิ่วอี้ “ผ่านวันที่หนึ่งไปก็เริ่มสอนอีกแล้วซิ่วไหม”

“ตอนนี้ยังไม่มีสอนอะไร อีกไม่กี่วันก็จะฝึกงานแล้ว ส่วนร้านอาหารถ้าผ่านช่วงตรุษจีนยุ่ง ๆ สองสามวันนี้ไปฉันก็จะลาออก” ซิ่วอี้ตื้อมอีกหนึ่ง “เออละ นายรีบกลับเถอะ จะกินข้าวแล้วซิ่วไหม”

“อืม อาหารขึ้นโต๊ะเรียบร้อยแล้ว” เปียนหนานพยักหน้า นึกถึงภาพที่คุณน่านั่งเหม่อมองอาหารเต็มโต๊ะอยู่คนเดียว

“ก็ดี ฉันก็หิวแล้ว...” ซิ่วอี้มพลางลูบท้อง

“ซิ่วอี้” เปียนหนานครุ่นคิด “เรื่องของเรา...อย่าเพิ่ง...ให้พ่อนายรู้ดีกว่า”

“หืม?” ซิ่วอี้ตะลึง

“ก่อนหน้านี้ฉันคิดง่ายเกินไป คิดว่าเรื่องนี้ไม่มีอะไร รู้ก็รู้ไปสิ พุดก็พุดไปสิ” เปียนหนานพูดเสียงเบา “ตอนนี้เพิ่งรู้ว่าจะเกิดเรื่องใหญ่ขนาดไหน พ่อนายร่างกายยังไม่ค่อยแข็งแรง อย่าเพิ่งให้เขารู้เลย ฉันเป็นห่วง”

ซิ่วอี้ไม่ว่าอะไร แค่อบไหล่เขาแรง ๆ

ทั้งสองคนอยู่ในร้านกาแฟสักพักถึงเดินออกไป ซิ่วอี้กำชับอีกหลายประโยคอย่างเป็นห่วง จากนั้นถึงจะกระชับเสื้อโค้ต หันหลังเดินไปทางหน้าประตูหมู่บ้าน

เปียนหนานถือช็อกโกแลตร้อนวิ่งกลับบ้าน พอยืนอยู่หน้าประตูรั้วบ้านไม่เห็นซิ่วอี้แล้ว เขาถึงจะเข้าไป สวมเสื้อโค้ต สะพายกระเป๋าขึ้นหลัง ปิดประตูรั้วลงอีกครั้ง เดินไปทางประตูหลังหมู่บ้าน

เขาเดินพลางหยิบมือถือออกมาโทร.หาวันเพย

“ไอโฮ พี่หนาน ในที่สุดนายก็โทร.หาฉันสักที” วันเพยรับสายอย่างรวดเร็ว “พอหยุดก็ไม่มีข่าวคราวเลย ทำร้ายความรู้สึกจริง ๆ!”

“นายอยู่ไหนนะ” เปียนหนานยิ้มพลางถาม

“บ้านคุณยายนะสิ ฉลองตรุษจีนเป็นเพื่อนคนแก่” วันเพยน่าจะกำลังกินข้าวอยู่ ยัดของกินเต็มปากพูดจาอู้อี้ “ช่วงนี้นายเป็นยังงี้บ้างละ ทำงานราบรื่นดีไหม”

“อืม ก็ราบรื่นดี” เปียนหนานว่า วันเพ็ญกลับบ้านคุณยายไปแล้ว เขาห่อเหี่ยวขึ้นมาทันที “นายจะกลับมาตอนไหน”

“ต้องหลังวันที่สิบห้าขึ้นปีใหม่” วันเพ็ญรับรู้ได้ในทันที “นายไม่ได้กลับบ้านหรือ”

“ไม่มีอะไร นายกลับมาแล้วโทรหาฉันแล้วกัน” เปียนหนานว่า

“นายไม่มีที่ไปใช่ไหม บ้านชีวิตก็ไม่ได้?” วันเพ็ญร้อนใจเล็กน้อย “ไม่งั้นนายไปบ้านฉัน คุณน้าบ้านตรงข้ามฉัน นายรู้จักใช่ไหม เธอมีกุญแจสำรองบ้านฉันอยู่ เดี๋ยวฉันโทรไปบอก...”

“นี่ ฉันบอกหรือยังว่าไม่มีที่ไป” เปียนหนานขัดคำพูดเขา “จินตนาการมากมายขนาดนี้มาจากไหนเนี่ย แค่สองวันนี้ฉันพักผ่อน อยากรู้อยากเห็น นายขึ้นมา”

“เชี่ย จริงไหมเนี่ย” วันเพ็ญหัวเราะ “ฉันนายรอฉันก่อน ฉันกลับไป แล้วนายพลิกได้เต็มที่เลย พลิกกลับด้าน พลิกไปพลิกมา...”

“เออละ นายกินข้าวเหอะ” เปียนหนานว่า “นายโดนสวี่หุ่ยพลิกไปหมดแล้ว...”

“แม่! นายมีหัวใจบ้างไหมเนี่ย!” วันเพ็ญตะโกน แล้วก็ลัดเสียงลงอีก “ฉันสองคนยังไม่ได้พลิกเลย ฉันเป็นคนมีศีลธรรมนะ”

เปียนหนานหัวเราะอย่างอดไม่ได้ คุณไรรู้สึกระกับวันเพ็ญอีกสองสามประโยคถึงจะวางสายไป

เปียนหนานยืนอยู่ข้างป้อม รถป.ท.ที่ประตูหลังหมู่บ้าน ครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนเปิดประตูแท็กซี่ที่อยู่ด้านข้าง

“อากาศเย็นขนาดนี้ยังออกจากบ้านอีกหรือเนี่ย” คนขับโดนลมเหนือที่ลอดเข้ามาตอนเปิดประตูพัดจนสั่นไปหมด “ไปไหนละ”

เปียนหนานบอกที่อยู่ของร้านน้ำเบ๊อมากไป

จากสถานการณ์ในตอนนั้น นอกจากโรงแรม ที่ที่ไปได้ก็มีแค่ร้านน้ำเบ๊อมากแล้ว

¹ เป็นวิธีการที่ฮ่องเต้ใช้เลือกสนมร่วมนอนค้างคืนด้วยในสมัยโบราณ

เขาไม่อยากไปโรงแรม
 เพราะไม่คุ้นเคย...ทั้งยังโดดเดี่ยว
 เขาอยากไปอยู่ในที่ที่มีคนคุ้นเคยก่อน

ถนนเส้นที่ร้านนำเบียร์มาตั้งอยู่จะเงียบเหงาเป็นพิเศษในตอนค่ำ แม้แต่ตอน
 กลางวันแสด ๆ ยังเห็นแค่ไม่กี่คน ตอนนี่ยิ่งไม่มีแม้แต่ผมสักเส้น

เปียนหนานเงยหน้ามองชั้นบน เหมือนจะมีแสงไฟอยู่รำไร เขาวิ่งขึ้น
 บันได้ไป

ประตูร้านปิดอยู่ อาศัยไฟถนนราง ๆ เห็นป้ายหน้าเบียร์โคตร ปิดร้านแล้ว
 เขานอยุบบนประตู

“คุณอา!” เปียนหนานเคาะประตู ตะโกนเรียก “พี่หยาง!”

ด้านในเงียบสนิท

เขาหยิบมือถือออกมาเปิดไฟฉายส่องไปที่ประตู ไม่เห็นกริ่ง ทำได้
 แค่เคาะประตูต่อไป “พี่หยาง หยางชวี! เปิดประตูหน่อย! ไม่เปิดผมจะ
 ถีบแล้วนะ!”

ทั้งเคาะทั้งตะโกนอยู่สองนาทีได้ ในที่สุดเปียนหนานก็ได้ยินเสียง
 ฝีเท้าจากด้านใน เขาโล่งใจขึ้นมา

เขาเห็นแสงไฟลอดออกมาจากช่องประตู จากนั้นประตูก็เปิดออก
 หยางชวียืนอยู่ด้านในด้วยสีหน้าหงุดหงิด พอเห็นเขาก็ถอยป้ายบนประตูสูงขึ้น
 ตรงหน้าเขา “อ่านหนังสือไม่ออกหรือไง”

“อ่านไม่ออกครับ” เปียนหนานเบียดตัวเข้าไปด้านใน “นี่เพิ่งจะกั่มเอง
 ร้านกาแฟบ้านผมลูกค้ากำลังมาเลย แต่ร้านพี่กลับปิดแล้ว...”

“จ้ะนายก็ไปอยู่ที่ร้านกาแฟบ้านนายนั่น” หยางชวีปิดประตู มองหน้า
 เขา “มาร้านฉันทำไม”

“ผมนอนที่นี่ได้ไหมครับ” เปียนหนานเข้าไปในห้อง เดินไปริมหน้าต่าง
 ที่เขากับชวี่ชอบมานั่งทุกครั้ง โยนกระเป๋าเป้ลง นั่งพิงเบาะ

หยางชวีเปิดไฟในห้อง จ้องหน้าเขาอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายก็หัวเราะ “นาย
 สองคนต่อยกันหรือ”

“ใครสองคน” เปียนหนานถาม “ยังมีขนมเบี๊ยะอยู่ไหมครับ ผมยังไม่ได้กินข้าวเลย”

“ไม่มีขนมเบี๊ยะแล้ว” หยางชวีครุ่นคิด “กินเกี๊ยวไหมล่ะ”

“โอ้โฮ มีเกี๊ยวด้วย? ร้านพี่ไม่ได้ขายเฉพาะกาแฟกับขนมเบี๊ยะหรือ” เปียนหนานค่อนข้างประหลาดใจ แต่พอนึกถึงเกี๊ยวท้องของเขาก็ร้องไม่หยุด

“ฉันกินเอง ยังเหลืออยู่นิดหน่อย นายเอาไปต้มกินเถอะ” หยางชวีชี้ตู้เย็นด้านบน “นายต่ออยู่ไม่ได้หรอก”

“ใครล่ะครับ” เปียนหนานลุกขึ้น วิ่งไปเปิดตู้เย็น เห็นเกี๊ยวแช่แข็งอยู่ถุงหนึ่ง

“แฟนหนุ่มนายไง” หยางชวีฟังประตูห้องยืมพลางพูด

เปียนหนานนิ่งงัน หันหน้าไปมองเขาทันใด “อะไรนะ”

“ชื่อชวีอู๋ใช่ไหม” หยางชวีถาม

“ใช่” เปียนหนานตกตะลึงสุดๆ หลังจากนั้นก็กระอักกระอ่วนขึ้นมา “พี่...รู้ได้อย่างไร”

“ยังจะรู้ได้อย่างไร สองคนชุกอยู่ด้วยกันทุกวันนายมองฉันฉันมองนายอาบแดดจู้จี้” หยางชวีบิตขี้เกียจ เดินไปนอนลงบนโซฟา “โคตรจะชัดเจน”

เปียนหนานอ้าปากพะงาบๆ ไม่รู้ควรจะทำอะไรดี ก้มหน้าหยิบเกี๊ยวออกมาถึงจะเหลือบมองหยางชวีอีกครั้ง “พี่...พี่ไม่เกลียดเรื่องนี้ใช่ไหม”

“เกลียด?” หยางชวีนอนทำเช่นอย่างเกียจคร้าน เงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะอีก “คงไม่ใช่ว่าเปิดเผยว่าชอบผู้ชายแล้วโดนต่อยมารอกระ”

“...ผมต้มเกี๊ยวก่อนแล้วกัน” เปียนหนานถือถุงเกี๊ยววนรอบห้องแล้วหยุดลง “ต้มที่ไหนล่ะครับ”

“น่ารำคาญจริง ๆ” หยางชวีชี้ห้องเล็กที่เขานอนประจำ “เข้าไป ข้างในมีครัวเล็ก ๆ อยู่”

เปียนหนานเข้าไปในห้องเล็กถึงจะพบว่าจริง ๆ แล้วไม่เล็กเลย ค่อนข้างกว้าง รู้สึกเหมือนเป็นอีกโลกหนึ่ง

ชั้นหนังสือ คอมพิวเตอร์ เตียง มีครบครัน สุดทางนอกจากครัวแล้ว

ยังมีห้องน้ำที่ตกแต่งอย่างสวยงามอีกด้วย เขาอดตะโกนถามไม่ได้ “พี่อยู่ที่นี่ใช่ไหมหนึ่”

“อืม” หยางชวีเดินเข้ามา หยิบหม้อมารองน้ำ “ไม่มันต้องวิ่งไปมา ยุ่งยากจะตาย”

เปียนหนานฟังพียง เข้ามาในห้องน่านแล้ว ในที่สุดเขาก็อบอุ่นขึ้นมา ลักที่ เขามองเตาตรงหน้า ในใจค่อย ๆ สงบลงบ้าง “ขอบคุณนะครับพี่หยาง”

“นายโดนไล่ออกจากบ้านเธอ” ราวกับหยางชวีไม่ยากเย็นแม้แต่วินาทีเดียว ระหว่างที่คุยกันสองประโยคนี้ เขาก็ลากเก้าอี้มานั่งแล้ว

“ถือว่าใช้มั้ครับ” เปียนหนานพูดแผ่วเบา

“ทำไมไม่ไปหาซื้ออีละ” หยางชวีฟังแก้อี้ พาดขาไว้บนโต๊ะ

“ผมไม่ได้บอกเขาว่าผมออกจากบ้านมาแล้ว” เปียนหนานมองน้ำในหม้อ

“ทำไมไม่บอก” หยางชวีเหลือบมองเขา

“กลัวเขาลำบากใจ เดี๋ยวก็ตรุษจีนแล้ว กลัวเขารู้สึกผิดต่อผมแล้วจะกอดตัน” เปียนหนานนัวหน้า “ในใจเขาคิดอะไรก็ไม่ชอบพูด หน้าก็ดูไม่ออก”

“เฮ้อ” หยางชวีถอนหายใจ “นายคงไม่คิดจะอยู่ที่นี้ไปตลอดหรอกใช่ไหม”

“ได้ไหมครับ” เปียนหนานหัวเราะ

“ไม่ได้” หยางชวีตอบ

น้ำเดือดแล้ว เปียนหนานเทเกี้ยวทั้งถุงลงหม้อ ใช้กระบวยคนไปคนมา “พี่หยาง”

“ไม่ต้องมาอ่อนวอนฉัน อ่อนวอนไปก็ไร้ประโยชน์” หยางชวีพูดอย่างรวดเร็ว

“พี่รู้ไหมว่าที่ไหนปล่อยเช่าบ้าง” เปียนหนานถามเขา “ลักเดือนสองเดือน ตอนนีเปิดเทอมผมกลับไปอยู่หอที่โรงเรียนไม่ได้ งานเพียก็ต้องผ่านช่วงฝึกงานก่อนถึงอาจจะมีหอพักให้ อาจจะได้ไม่ได้หอด้วย...”

“มี บ้านฉัน” หยางชวีว่า

“ให้ผมเช่าถูก ๆ หน่อย” เปียนหนานหยุดมือทันที ถือกระบวยจ้องหน้าเขา

“ให้นายอยู่ฟรี” หยางชวี่ลุกขึ้น เดินเอื่อยๆ ไปข้างเตียงในห้อง เปิด ลินชักหีบพวงกุญแจออกมาโยนให้เขา “นายช่วยฉันเก็บบ้านให้สะอาดก็ถือว่าเป็นค่าเช่าแล้ว”

เปียนหนานมองกุญแจ แล้วก็มองหน้าเขา “บ้านพี่ไม่ได้เก็บมานานขนาดไหนแล้ว พี่บอกผมหน่อยว่าผมเก็บสองเดือนจะเก็บเสร็จไหม...”

หยางชวี่หัวเราะ “ประมาณนั้นแหละ อยู่ไปด้วยเก็บไปด้วย ขอบใจนะ”

เปียนหนานเก็บกุญแจเรียบร้อยแล้ว เขาไม่เคยเก็บบ้านมาก่อน ห้องของตัวเองก็เป็นแม่บ้านกับคุณน้าที่เก็บให้ เขากลับไปอยู่บ้านน้อยครั้ง ในห้องก็ไม่มีอะไรให้เก็บมากนัก

ไม่รู้ว่บ้านของหยางชวี่จะเลอะเทอะแบบไหน...ถ้าไม่ไหวจริง ๆ ก็จ้างแม่บ้านมาจัดการ ถูกกว่าเช่าห้องเยอะ

“อย่าคิดจะจ้างแม่บ้าน” หยางชวี่เติมน้ำเย็นลงหม้อเล็กน้อย “แม่บ้านเห็นแล้วไม่รับงานหรอก”

“เซี่ย” เปียนหนานอดถอนหายใจไม่ได้

หลังดื่มเกี๊ยวเสร็จ เปียนหนานหาจานมาใส่ นั่งลงบนที่เก่าที่มักจะนั่งกับชีวิตอื่นอย่างไม่รู้สิดใด ๆ

ยังไม่ทันกินเสร็จ ชีวิตก็โหดเข้ามา เปียนหนานหยิบมือถือ ตะโกนออกไปด้านนอก “พี่หยาง พี่อย่าพูดอะไรนะ ผมจะคุยโทรศัพท์”

“ใครจะประสาทตะโกนคุยกับนาย!” หยางชวี่ก็ตะโกนตอบ

“ฮัลโล่” เปียนหนานกดรับสาย “ถึงบ้านแล้วเหรอ”

“อืม นายกินข้าวเสร็จหรือยัง” ชีวิตก็ยิ้มพลางถาม

“กำลังกินอยู่เนี่ย” เปียนหนานมองเกี๊ยวตรงหน้าที่ยังร้อนอยู่ บวกกับได้ยินเสียงของชีวิต รู้สึกอบอุ่นสุดๆ “นายกินหรือยัง”

“เดี๋ยวกิน วันนี้คุณยายข้างบ้านหนึ่งซาลาเปา เอามาให้ฉันตั้งนะ กำลังร้อนเลย...” ชีวิตก็พูดได้ครั้งหนึ่งก็หยุดลง พูดอย่างสนใจ “เฮ้อ เออร์เปาจะคุยกับนาย”

ยังพูดไม่ทันจบ ปลายสายก็มีเสียงสดีไสของชีวิตเย็นดังขึ้น “ต้าหูจื่อ!”

“นี่ เออร์เปา คิดถึงฉันหรือเปล่า” เปียนหนานรู้สึกสับสนจนอยากจะร้องให้อย่างบอกไม่ถูก

“คิดถึงสิ” ชิวเยียนน่าจะวิ่งมา น้ำเสียงยังหอบอยู่เล็กน้อย “พี่บอกว่าตรุษจีนจะมาบ้านผมไม่ใช่หรือ เตี้ยวก็ตรุษจีนแล้ว พี่จะมาเมื่อไหร่หรือครับ”

“เดี๋ยววันหยุดนี้ไป พี่นายบอกจะทำนมข้าวละ เตี้ยวเราไปซื้อของที่ต้องใช้ในวันตรุษจีนด้วยกัน” เปียนหนานบอก

“นมเปรี้ยวถือเป็นของที่ต้องใช้ไหมครับ” ชิวเยียนถาม

“เป็น นายก็จำได้แต่นมเปรี้ยวนี่แหละ” เปียนหนานหัวเราะ “ถึงตอนนั้นเตี้ยวซื้อให้นายลังหนึ่ง นายค่อยๆ ดื่ม จะได้ไม่ต้องใช้คะแนนแลกแล้ว”

“คะแนนก็แลกด้วย จะแลก” ชิวเยียนจริงจัง “ใช้คะแนนแลกไม่เสียเงิน”

“นี่ แล้วคะแนนได้มายังไง การคำนวณของนายนี่นะ ไม่เหมือนเป็นพี่น้องกับพี่นายเลย...” เปียนหนานสนใจอย่างยิ่ง ยัดเกี้ยวเข้าปาก

“พี่ผมบอกว่าผมกับพี่ถึงจะเป็นพี่น้องแท้ๆ” ชิวเยียนว่า

เปียนหนานหัวเราะอยู่นาน “พี่นายว่าเป็นจริง ๆ”

ชิวเยียนพูดเยอะ คุยกับเปียนหนานตั้งแต่เรื่องที่โรงเรียนจนถึงเรื่องที่บ้านแล้วก็พูดถึงเรื่องที่โรงเรียนอีก ทางนั้นนั่งซาลาเปาเรียบร้อยแล้วเขายังพูดไม่จบ ชิวอี้แย่งมือถือมา “เอาละ พวกเรากินกันก่อน เตี้ยวพรงนี้โทรหาใหม่”

“อืม” เปียนหนานรับคำ “ฉันก็จะกินต่อด้วย”

หลังวางสายเปียนหนานก็นอนลงบนเบาะ รู้สึกสบายใจขึ้นไม่น้อย

คำนี้อารมณ์ของเขาริบายได้ยากจริงๆ ธรรมดา อดกลั้น โส่ใจ สับสน กังวล กระสับกระส่าย...และยังมีความตื่นตื้นอยู่จางๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ ‘ปลดปล่อย’ ในบางความหมาย หรือเป็นเพราะความคาดหวังอย่างประหลาดต่ออนาคต

เขานอนได้พักหนึ่งก็ลุกขึ้นมาอีก กินเกี้ยวที่เหลือจนหมด จากนั้นก็วิ่ง

เข้าไปในห้องเล็ก “พี่หยาง ผมขอใช้คอมพิวเตอร์หน่อยนะครับ”

“ไปล้างจานก่อน” หยางชวีเหลือบมองเขา

เปียนหนานสร้างเสียงเครื่องจักรจัดการห้องครัวเรียบร้อย หยางชวีฟังเสียงเขา
อดหันไปถามไม่ได้ “นายอยู่บ้านไม่เคยทำงานบ้านเลยใช่ไหม”

เปียนหนานหัวเราะรำ วังมาหาหยางชวี หยางชวีกำลังดูการแข่งขัน
เทนนิสอยู่ เขาจับเมาส์บนโต๊ะ “ผมขอใช้คอมพิวเตอร์หน่อย”

หยางชวียึดขาถีบเท้ากับพื้นอย่างเกียจคร้าน แก้อ้อไถลไปด้านหลัง
“นายจะทำอะไรเนี่ย”

“ผมเช็kyอดเงินหน่อย” เปียนหนานยิ้มยิงฟันให้เขา

เปียนหนานไม่ค่อยแน่ใจจำนวนเงินในบัตร ทุกครั้งที่พอบอกว่าโอนเงิน
ให้เขา เขาไม่เคยเช็กลักครั้ง พอให้เงินก็ไม่รู้ว่าเท่าไร

ก่อนหน้านี้เขาไม่สนใจเรื่องพวกนี้ แต่ตอนนี้เขาจำเป็นต้องรู้สถานการณ์
การเงินของตัวเองคร่าว ๆ ถ้าต้องพึ่งเงินเดือนฝึ่งงานที่ไม่ถึงสองพันของตัวเอง
เพียงอย่างเดียว ยังไม่ทันได้ฉลองตรุษจีนเสร็จก็หิวตายแล้ว

เขานิ่งไปตอนที่เห็นยอดเงินในบัตร แม้จะจำตัวเลขที่แน่นอนไม่ได้
แต่เขาจำได้ว่า รวมพจนานุกรมที่ยังไม่ได้เอาไปให้ชิวอี้ น่าจะมีแสนกว่าหยวน
แต่ตอนนี้กลับแสดงยอดเงินว่ามีสองแสนกว่าหยวน

เขาคlickเมาส์ กดดูรายละเอียด

เห็นว่าครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ มีเงินโอนเข้ามาแปดหมื่น

พอเห็นรายละเอียดการโอน เขาก็ตะลึงไปอีก

มาจากเปียนเฮ่า

“เช็kyเสร็จหรือยัง” หยางชวีใช้เท้าสะกิดก้นเขาอยู่ด้านหลัง

“ครับ เช็kyเสร็จแล้ว” เปียนหนานออกจากเว็บเพจ ขยับไปด้านข้าง
เขายังตั้งใจไม่ค่อยได้ เปียนเฮ่าโอนเงินให้เขาทำไม อีกฝ่ายโอนให้เอง
หรือว่า...พอให้โอน

จุ ๆ เขาก็มีความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูกขึ้นมา ไม่ว่าเงินจะมาจากเปียนเฮ่า
หรือพ่อ ก็ล้วนทำให้เขาอธิบายความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ทั้งนั้น

“ได้ยื่นสื่อเจียงบอกว่านายเล่นเทนนิสเก่ง” หยางชวีก็กลับไปดูการแข่งขัน
หน้าคอมพิวเตอร์ต่อ “ทำไมไม่เล่นแล้วละ ไปเป็นผู้ช่วยทำไม”

“เฮ้อ ทำไมพี่ก็ถามเรื่องนี้” เปียนหนานถอนหายใจ

“คนถามเยอะเธอ” หยางชวีหัวเราะ “สื่อเจียงก็เล่นเก่ง ตอนหลัง
ก็ไม่ได้เล่นต่อแล้ว”

“โค้ชของพวกเราบอกว่าเขาบาดเจ็บเลยเล่นไม่ได้แล้ว?” เปียนหนาน
เปลือยถามออกไป

“...อืม” จู่ๆ รอยยิ้มของหยางชวีก็หายไป “ได้รับบาดเจ็บนะ”

เดิมทีเปียนหนานยังอยากจะถามอีกสองประโยค พอเห็นสีหน้าแบบนี้
ของหยางชวีก็เจียบบลง ทันหลังเดินออกจากห้อง

“ตู้เสื้อผ้าห้องข้างๆ มีผ้าห่มอยู่ นายหยิบไปแล้วหาที่นอนเอา” หยางชวี
บอก ปิดประตูห้องเล็กลง

เปียนหนานหยิบผ้าห่มออกมา โยนไปที่ห้องด้านใน ล้างหน้าในอ่างเล็ก ๆ
หลังเคาน์เตอร์บาร์ลวก ๆ

ร้านน้ำเบื่อกว่าที่ไม่ได้เปิดเพลงค่อนข้างเจียบบสด เปียนหนานม้วนตัว
ในผ้าห่มนอนลงข้างหน้าต่าง หนุนเบาะรองนั่ง มองพระจันทร์นอกหน้าต่าง
ไม่รู้ว่าดอนนี้สถานการณ์ในบ้านเป็นยังไง เขาถอนหายใจ

คำว่าใส่หัวไปของพ่อ ไม่ว่าจะมาจากใจหรือเพราะโมโห พอเขาออกมา
แบบนี้ก็คงทำให้พ่อไม่พอใจยิ่งกว่าเดิมละมัง

แต่ถ้าไม่ออกมา เขาก็ไม่รู้ว่าจะควรอยู่ในบ้านต่อไปยังง

เขาพลิกตัว

ไม่คิดแล้ว

แม้การออกจากบ้านที่นับเป็นที่พักพิงไม่ได้จะไม่ใช่วิธีการที่สมควรอะไรมากมาย
แต่เรื่องนี้ก็ไม่ต้องคิดเยอะแล้ว

ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปก็เป็นชีวิตที่ไม่เหมือนเดิมแล้ว

อืม

เปียนหนาน คิดว่าตัวเองค่อนข้างใจใหญ่จริง ๆ ทั้ง ๆ ที่หลายวันมานี้จิตใจไม่สงบสักนิด เมื่อวานกับวันนี้ก็เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้อีก แต่เขากลับคู่ตัวได้ผ้าห่มกลับไปหลังจากเหม่อมองนอกหน้าต่างได้พักหนึ่ง ก่อนที่เขาเหลือบมองมือถือ ยังไม่ห้าห่ม

การนอนหลับครั้งนี้ราวกับกินยานอนหลับอย่างไรอย่างนั้น นอนจนไม่ตื่น น่าจะเป็นเพราะก่อนหน้านี้ไม่ได้นอนทั้งคืน

ตอนเช้าหยางชวีเลิกผ้าห่มออก เตะเขาอยู่หลายที เขาถึงจะสะลึมสะลือลืมตาขึ้นมา “เซี่ย พี่ทำอะไรเนี่ย”

“วันนี้นายทำงานใช้ไหม” หยางชวีก็อดดอก “รีบลุกเร็วเข้า ฉันจะเปิดร้านแล้ว”

“พี่จะเปิดร้านอะไรละ” เปียนหนานลุกขึ้นนั่งอย่างไม่เต็มใจ “ผมไม่เคยเห็นร้านพี่มีลูกค้าคนอื่นเลย”

“ใครบอก” หยางชวีขยับไปพึ่งผนัง ซึ่ไปข้าง ๆ เขา “คนเยอะขนาดนี้นายไม่เห็นหรือไง”

“หา?” เปียนหนานนิ่งงัน จากนั้นก็รู้สึกสั่นหลังเย็นวาบ ขนลุกพริบเขาแดงตัวขึ้นมา เอื้อมมือไปถูหลังตัวเองแรง ๆ พลังคำออกมา “ไอ้เวอร์เอ๊ย!”

“นี่ที่อยู่” หยางชวียื่นกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งให้เขา “ตอนเย็นเลิกงานแล้วนายก็ตรงไปเลยแล้วกัน ฮีตเตอร์แก๊สธรรมชาติมีหมด อย่าลืมเก็บบ้านละ ถ้าไม่เก็บค่าเช่าบ้านเดือนละหกพัน”

“เฮ้อ รู้แล้วครับ” เปียนหนานรับกระดาดำให้ตมาดู เขียนค่อนข้างละเอียด ที่อยู่นี้ดูแล้วไม่ไกลจากงานเพยเท่าไร ถ้าที่จักรยานครึ่งชั่วโมงก็น่าจะถึง “พี่หยาง ลายมือพี่นี่โคตรแย่ บอกว่าโก๋เซียยังถือว่าเป็นคำชม...”

“รีบเก็บของแล้วออกไป” หยางชวีหันหลังเดินออกไป “แปรงสีฟันใช้แล้วทิ้งอะไรพวกนั้นบนเคาน์เตอร์บาร์นายใช้ไปเถอะ”

“ครับ” เปียนหนานสวมเสื้อผ้า “พี่มีของแบบนี้ด้วยหรอเนี่ย”

“หยิบมาตอนนอนโรงแรมก่อนหน้านี้” หยางชวีเข้าไปในห้องเล็ก

เมื่อคืนหิมะน่าจะตกหนักไม่เบา ตอนที่เดินออกมาจากร้านน้ำเบ๊อมาก เปียนหนานพบว่าบนทางเท้าเต็มไปด้วยหิมะ เหยียบลงไปดังกรอบแกรบ

จากร้านน้ำเบ๊อมากไปงานเพยไม่รู้ว่าจะต้องนั่งรถยังงัย เปียนหนานลองดูป้ายรถประจำทาง มีรถแค่เที่ยวเดียว ทั้งยังไปคนละทางอีก

เขาลังเลอยู่พักใหญ่ จะเดินออกไปถนนใหญ่ค่อยหาป้ายรถ หรือว่า...

เดินได้ไม่กี่ก้าว แท็กซีคันหนึ่งก็ขับสวนมา เปียนหนานกระโดดหยี๋องเหยี๋งโบกรถ วันนี้อากาศเย็นเกินไปจริง ๆ เขายังลืมหิบบผ้าพันคอมาอีก ลมพัดเข้ามาทางคออย่างไร้อุปสรรค เขาทนไม่ค่อยไหว

เพิ่งจะขึ้นรถ ชิวอี้ก็โทรมา “เมื่อคืนหลับสบายไหม”

“สบายมาก” เปียนหนานหัวเราะ “หลับจนฟ้าสว่าง อย่างกับกินยาเนาะ”

“ยังกลัวนายจะนอนไม่หลับเพราะเรื่องเป็นกอง...” ชิวอี้พูดได้ครึ่งหนึ่งก็หยุดลง “วันนี้ให้นั่งแท็กซีเหร”

“อืม” เปียนหนานคิดว่าชิวอี่น่าจะได้อินเสียงรายงานข้อมูลจากแอปเรียกรถบนรถ “ฉันนอนเพลินไปหน่อย ตื่นสาย กลัวไปไม่ทัน”

“งั้นนายไปทำงานก่อน” ชิวอี้หัวเราะ “วันนี้พวกเราต้องทำความสะอาดตอนเช้าค่อนข้างยุ่ง ถ้าตอนกลางวันฉันว่างเดียวโทรหานาย”

“ได้” เปียนหนานรับคำแล้ววางสายไป ที่แรกอยากจะบอกว่าจู้บหน้อยแต่คนขับก็อยู่ข้าง ๆ

“เสี่ยวซือ” หัวหน้าที่ะเรียกชื่อจากทางด้านหลัง “เราพาผู้ชายสองสามคนไปจัดการสวนหย่อมข้างนอกหน่อยแล้วกัน อากาศเย็นขนาดนี้อ่าให้ผู้หญิงออกไป”

“ครับ” ซิวอี้พยักหน้า

ซิวยี้ถือถุงขยะใบใหญ่ พาพนักงานสองสามคนไปยังสวนหย่อมบริเวณประตู สวนนี้ทางร้านอาหารปลูกเอง ไม่อยู่ในความรับผิดชอบทำความสะอาดของสุขาภิบาล ปกติพวกเขาจัดการกันเอง

กวาดเสร็จเขาก็กลับเข้าร้าน รู้สึกว่ามือเย็นจนชาไปแล้ว

เดี๋ยวยังต้องเช็ดต้องล้างอีก เขาเข้าไปในห้องพักอยากจะทำถุงมือสักคู่ กำลังจะเข้าไปก็เจอกับเปียนซินอวี่ที่เดินออกมาพอดี

เขาค่อนข้างแปลกใจที่เห็นเปียนซินอวี่ เขาคิดไม่ถึงว่าเปียนซินอวี่ยังจะมาทำงานต่อ

“อรุณสวัสดิ์” เปียนซินอวี่ไม่ค่อยกระปรีกระเปร่า พอเห็นเขาก็เอ่ยทักทายด้วยเสียงน้อยๆ

“อรุณสวัสดิ์” ซิวยี้ตอบกลับ ลังเลว่าควรจะถามต่อสักประโยคสองประโยคหรือเปล่า แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยปาก

เขาอยากถามเปียนซินอวี่ว่าเปียนหนานไม่ได้อยู่ที่บ้านแล้วใช่ไหม

ในสายเมื่อเช้า เขาได้ยินเสียงรายงานข้อมูลบนแท็กซี แม้จะไม่ค่อยชัดเจน ได้ยินแค่สถานีที่เดียว แต่สถานที่นั้นไม่ได้อยู่ระหว่างทางจากบ้านเปียนหนานไปจ่านเฟย แม้จะอ้อมเพราะกลัวรถติด แต่ก็อ้อมไปไม่ถึงที่นั่น

นั่นเป็นสถานที่ที่ต้องเรียกรถจากโรงเรียนกีฬาถึงจะผ่าน

เมื่อคืนเปียนหนานไม่ได้อยู่ที่บ้าน แต่เพราะเหตุผลบางอย่าง เปียนหนานไม่ได้บอกเขา

ไม่ว่าเปียนหนานออกมาแค่คนเดียว หรือหนีออกจากบ้าน หรือ... โดนไล่ออกมา

ซิวยี้เป็นห่วงมาก ๆ แต่ก็ไม่ได้ถามเปียนหนานออกไปตรงๆ

เปียนหนานไม่ใช่เด็กแล้ว เขาคงไม่หุ่นหันเกินไปในเรื่องนี้ เทียบกับ

ความหุ่นหันของเปียนหนาน ชิวอี้เป็นห่วงเรื่องความอ่อนไหวของเขามากกว่า ชิวอี้ไม่อยากทำให้เปียนหนานไม่สบายใจเพราะการไล่ตามของตัวเอง

ทำความสะอาดเสร็จในตอนเที่ยง หัวหน้ากะเรียกพนักงานเข้าไปในห้องทำงานของเซียวมานที่ละคน

อีกสองวันก็ตรุษจีนแล้ว เซียวมานกำลังจะแจกอังเปา นอกจากค่าแรงกับค่าโอที ก่อนตรุษจีนเธอจะแจกอังเปาให้พนักงานทุกคนด้วยตัวเอง

ตอนที่ชิวอี้เดินเข้าไปในห้องทำงาน เธอยิ้มพลางกวักมือเรียก “นังสิ”

ชิวอี้นั่งลงตรงข้ามเธอ เธอหยิบอังเปาจากลิ้นชักยื่นให้เขา “ลำบากเธอแล้ว”

“ขอบคุณครับพี่มาน” ชิวอี้รับอังเปามา เขาไม่รู้ว่ในอังเปาคนอื่นมีเงินอยู่เท่าไร แต่ของเขาค่อนข้างหนาเลย

“หัวหน้ากะบอกพี่แล้ว หลังตรุษจีนเธอจะไม่ทำแล้วใช่ไหม” เซียวมานมองหน้าเขา

“ครับ ไปฝึกงานก่อน” ชิวอี้พยักหน้า

“อย่างนั้นก็ได้ คำพูดจริงอะไรพี่ไม่พูดเยอะแล้วกัน เธอเองก็ไม่ใช่คนที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดตัวเองเพราะคำพูดไม่กี่คำ” เซียวมานยิ้ม “แต่ถ้าในอนาคตอยากไปร้านใหม่ หรือมีอะไรต้องการความช่วยเหลือ ติดต่อพี่ได้เสมอ อย่าไปแล้วเหมือนคนไม่รู้จักกันเลยก็พอ”

“ไม่หอรอกครับ” ชิวอี้เก็บอังเปาให้เรียบร้อย ลูกขึ้นยืน “จริง ๆ ผมควรจะขอบคุณพี่ที่ช่วยผมมาตลอดมากกว่า”

“เฮ้อ ไม่ต้องพูดเรื่องพวกนี้หอรอก ชินที่ปกดิเธอไม่พูดแล้ว” เซียวมานยิ้มพลางโบกมือ “เอาละ ไปทำงานเถอะ ตรุษจีนสองสามวันนี่ยังต้องให้พนักงานเก่าแก่แบบพวกเธอคอยช่วยมากหน่อย เรื่องเยอะ”

ชิวอี้ออกจากห้องทำงานมาก็ตรงไปที่ห้องน้ำ เดิมทีคิดจะทนไว้ค่อยดูว่าในอังเปามีเงินอยู่เท่าไร แต่ทนไม่ไหว

สองวันนี้เขียนหนานค่อนข้างว่าง ใกล้เคียงตรุษจีนแล้ว ตอนนี้มีคลาสเทนนิสแค่คลาสเดียว ปริมาณงานน้อยลงไปมาก

ในที่สุดวันนี้เขาก็นึกขึ้นได้ว่าต้องโทร.หาเหมียวหยวน บอกเธอเรื่องกุ๊เหว่ย เหมียวหยวนยังคงจำกุ๊เหว่ยได้ และเต็มใจที่จะลองทำความรู้จัก

“โค้ชหน้ากลมๆ คนนั้นใช่ไหม เป็นเพื่อนได้อยู่แล้ว เอาเบอร์ฉันให้เขาเลย” เหมียวหยวนค่อนข้างตรงไปตรงมา “เทพบุตรออกปากแล้ว ยังไงก็ต้องให้เกียรติหน่อย”

“เธอนี้พูดซะ” เขียนหนานหัวเราะ

“ตรุษจีนว่างก็ออกมาเที่ยวกันสิ ชวนหน้ากลมด้วย ตั้งแต่ปิดเทอมนอนอยู่บ้านว่างๆ ตลอดเลย” เหมียวหยวนว่า

“ได้ นัดเวลาแล้วจะบอกเธอนะ” เขียนหนานวางสาย ทำท่า Yeah ใส่กุ๊เหว่ยที่ทำหน้าตาตึงเครียดมองเขาคุยโทรศัพท์อยู่ข้างๆ

“ตกลงแล้วหรอ” กุ๊เหว่ยถาม

“ตกลงคบเป็นเพื่อน ไม่ใช่ตกลงจะคบเป็นแฟน” เขียนหนานเน้นย้ำกดเบอร์โทรศัพท์ของเหมียวหยวนให้เขาดู

“อันนี้ฉันรู้” กุ๊เหว่ยตอบว่าเขา จดเบอร์โทรศัพท์ของเหมียวหยวนไว้ “ขอบใจ”

มือเข้าไม่ได้กิน มือกลางวันกุ๊เหว่ยเลี้ยง เขาสองคนไปกินหม้อไฟกัน เขียนหนานก้มหน้ากินไม่หยุด กินเสร็จจ่อออกมารู้สึกที่ตัวเองยึดตัวไม่ค่อยขึ้นแล้ว

ตอนที่ชีวอี้โทร.มา เขากำลังใช้มือหนึ่งยันตาข่ายเหล็กข้างสนามอีกข้างนวดท้อง

“เฮ้อ ฉันกินเยอะไปแล้ว” เขียนหนานรับสายได้ก็พูดขึ้นทันที “ตอนนี้ฉันไม่กล้าอ้าปากเลย”

“งั้นเดี๋ยวฉันค่อยโทร.ใหม่ นายย่อยก่อน” ชิวอี้ซ้ำ

“ไม่ต้องๆ สายของนายฉันทนไหว” เขียนหนานพึ่งตาข่าย “นายว่างแล้วหรอ”

“อืม ตอนนี่พักได้แป๊บหนึ่ง” ชิวอ๊วว่า “พรงั๋นนายหยุดแล้วไซ้ไหม มาซื้อของตรุษจีนเป็นเพื่อนัน ฉั่นจตรายการไว้หมดแล้ว”

“ได้” เปียนหนานรับปากทันที “พวกนายได้เงินเดือนแล้วหรือ”

“เงินเดือนออกตั้งแต่เมื่อวานแล้ว วันนี้แจกอั่งเปา” ชิวอ๊วยิ้มพลางพูด “ให้ทายว่าได้เท่าไร”

“หนึ่งพัน?” เปียนหนานครุ่นคิด

“หนึ่งพันฉั่นจะมีความสุขขนาดนี้ไหม” ชิวอ๊อจ๊ปาก “ทายใหม่”

“แม่ง ไอ้คนบ้าเงิน ฉั่นว่าได้ห้าร้อยนายก็ดีใจแล้ว” เปียนหนาน หัวเราะรำ “สามพัน?”

“หกพันหกร้อยหกสิบหก” ชิวอ๊อเฉลย “ถือว่าเป็นโชคที่ไม่คาดคิด ที่แรกฉั่นคิดว่าจะได้สักพันสองพัน หกพันนี่คิดไม่ถึงจริง ๆ”

“เจ้านายพวกนายหวังอะไรหรือเปล่าเนี่ย” เปียนหนานขมวดคิ้ว “เด็ก ผีงานจ่านเพยไม่เห็นจะมีสวัสดิการอะไรแบบนี้เลย!”

“ฉั่นไม่ใช่เด็กผีงานสักหน่อย ฉั่นนับว่าเป็นพนักงานเก่าแก่แล้ว” ชิวอ๊อหัวเราะอยู่นาน “ตรุษจีนฉั่นจะให้อั่งเปาขายกับอ้อร์เปา”

“ฉั่นจดไว้แล้วนะ” เปียนหนานยิ้มพลางพูด หัวเราะเสร็จก็ห่อหิ้ววงเล็กน้อย ตรุษจีนก่อนหน้านี้เขาจะได้อั่งเปาของใหญ่จากพ่อ ปีนี้ไม่ต้องคิดแล้ว เงินค่าขนมอั่งเปาอะไรต่าง ๆ ก่อนหน้านี้ใช้อย่างสุรุ่ยสุร่าย รู้แบบนี้ประหยัดไว้หน่อยก็ดี

...แปดหมื่นนั่นให้อั่งเปาของพ่อหรือเปล่า

“เปียนหนาน” ชิวอ๊อพูดเสียงเบา “ปรึกษาอะไรนายหน่อย”

“ว่ามา เรายังมีเรื่องอะไรต้องปรึกษากันอีก” เปียนหนานนวดท้อง พลางพูด

“วันที่สามสิบตอนบ่ายฉั่นต้องทำงาน ตอนค่ำไม่ต้อง แต่จะกลับบ้านค่ำ ฉั่นน้ออาหารส่งท้ายปีก็จะกินค่ำหน่อย น่าจะประมาณสามทุ่มกว่านู่น” ชิวอ๊อว่า “ฉั่นคิดว่า ถ้านายออกมาได้ นายมากินข้าวด้วยกันไหม”

เปียนหนานนั่งงั้น กินหม้อไฟตอนกลางวันเขายังเครียดอยู่เลย วันที่สามสิบน่าจะกลับบ้านไม่ได้แน่นอน ไปกินข้าวบ้านชิวอ๊อก็กลัวชิวอ๊อสงสัย

แล้วก็กลัวคุณพ่อชีวิตอะไร ก่อนหน้านั้นก็บอกไปแล้วว่าวันที่หนึ่งถึงจะไปเที่ยวหา...

ตอนนี้ชีวิตี่พูดแบบนี้ เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันใด เกือบจะหัวเราะออกมาแล้ว

“ได้สิ!” เขาตอบรับทันที พูดจบก็รู้สึกว่ตอบไวไปหน่อย จึงแสร้างทำเป็นครุ่นคิด “อาหารส่งท้ายปีบ้านฉันกินเสร็จตั้งแต่ก่อนสองทุ่มแล้ว ปกติฉันก็จะออกมาเที่ยว...ได้ สามทุ่มกว่าเดี๋ยวจนไป”

“อืม ถ้านายเต็มใจ มารับฉันกลับไปพร้อมกันก็ได้” ชีวิตี่ว่า

“ฉันจะไปรับนาย” เปียนหนานหัวเราะอี ๆ

หลังวางสาย ชีวิตี่ถอนหายใจเบา ๆ เปียนหนานเจ้าเด็กนี้โกหกไม่เป็นสักนิด พอโกหกวิธีการพูดก็ต่างไปจากปกติโดยสิ้นเชิง พูดจริงจรงอย่างกับคนปื้อ

ดูท่าแล้วคงไม่ได้ออกมาแค่นัดเดียวสินะ ชีวิตี่โยนมือถือเล่น ตอนนี้หอพักที่โรงเรียนอยู่ไม่ได้ ไม่รู้ว่าเช่าห้องหรือใช้เงินเป็นเบี้ยไปนอนโรงแรม ไม่รู้เปียนหนานคิดจะเก็บไว้นานเท่าไรถึงจะบอกเรื่องนี้กับเขา

เปียนหนานอารมณ์ดี วันที่สามสิบมีที่ให้อยู่ทำให้คนอารมณ์ดี ตอนเลิกงานเขาสะพายกระเป๋าใบใหญ่ เรียกแท็กซี่ตรงไปดูสภาพบ้านหยางชวี่อย่างมีความสุข

ถึงหมู่บ้าน ดูสภาพแวดล้อมแล้วใช้ได้ ดีกว่าบ้านหยางชวี่อยู่เข้าไปด้านในตัวหมู่บ้าน ไม่ติดถนน น่าจะค่อนข้างสงบ

พอออกมาจากลิฟต์ก็เห็นหมายเลขห้องทันที ที่นี้แหละ

เขามองซ้ายมองขวา มีทั้งหมดสี่ห้อง บ้านอื่นเขานกลอนคู่กันหมดแล้ว ดูครึกครื้นอย่างยิ่ง

บ้านหยางชวี่แค่ดูจากคุณภาพของประตูก็รู้ว่าการตกแต่งน่าจะไม่วเลว เปียนหนานหยิบกุญแจออกมาเปิดประตู

กลิ่นฝุ่นตีแสงหน้าเข้ามาจากในประตู เขาจึปากอย่างอดไม่ได้ คลำข้างผนังอยู่นานถึงจะเปิดไฟได้

พอไฟสว่าง เขาก็ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู
ห้องชุดของหยางชวีดีมาก ๆ เป็นแบบดูเพล็กซ์เสียด้วย
แต่ว่า...เปียนหนานรู้แล้วว่าทำไมเขาถึงบอกว่าแม่บ้านไม่รับงานจัดเก็บ
ห้องนี้หรอก

นี่แม่สภาพห้องที่ไม่เคยมีคนอาศัยอยู่ชุด ๆ!
แค่ตกแต่งพื้นฐานเสร็จก็ปล่อยทิ้งไว้!
สิ่งที่กองอยู่ในห้องล้วนเป็นกล่องแบบต่าง ๆ และโต๊ะเก้าอี้ที่หาที่วาง
ไม่ได้!

ยังมีห่อของกินที่โยนเต็มพื้นกับกระดาษาประหลาด ๆ อีก...

“แม่!” หลังเปียนหนานอึ้งอยู่พักใหญ่ก็ทอดถอนใจ หยิบมือถือ
ออกมาหาเบอร์โทรของหยางชวีที่บันทึกไว้ตอนออกมาเมื่อเช้า พอปลายสายรับ
เขาก็ตะโกนทันที “คุณอา! บ้านคุณนี่ไม่ใช่ต้องหาแม่บ้าน คุณต้องหาบริษัท
ย้ายบ้านแล้ว!”

“ห้องนอนชั้นสองไม่ต้องเก็บ นายนอนห้องนั้นก่อนแล้วกัน” หยางชวี
พูดอย่างเกียจคร้าน “ไม่เก็บห้องก็ได้ ค่าเช่าเดือนละแปดพัน”

“ก่อนหน้านี้บอกว่าทุกพื้นที่ไม่ใช่เธอครับ” เปียนหนานตะลึง ปิดประตู
ห้อง ยืนอยู่ท่ามกลางกองกล่องกระดาษาในห้องรับแขก

“นายฟังผิดแล้ว แปดพัน ห้องใหญ่ขนาดนี้ แล้วยังตกแต่งใหม่อีก
ฮีตเตอร์น้ำไฟนายก็ไม่ต้องจ่าย...” หยางชวีพูดเรียบเรื่อย “ถ้านายคิดว่าแพง
ก็เก็บห้องซะ”

“ถ้าพຽ່ງนี้ผมถามที่อีกรอบ ค่าห้องจะเพิ่มเป็นหนึ่งในหมื่นไม่ใช่ไหมเนี่ย”
เปียนหนานหมดคำจะพูด

“ฉลาด คิดดี ๆ แล้วกันเจ้าคนเร่ร่อน” พุดจบไม่รอให้เปียนหนานได้
เปิดปาก หยางชวีก็ตัดสายไป

“ผม...เฮ้ย!” เปียนหนานโยนกระเป๋าลงพื้นอย่างจนใจ ผุ่นขาวฟุ้งขึ้นมา
ทันที

ในฐานะคนเร่ร่อน...ในฐานะคนเร่ร่อนผู้พึ่งพาตัวเองได้ตามมาตรฐาน...
เปียนหนานพิจารณาจำนวนงานหลังเดินวนชั้นบนชั้นล่างสองรอบแล้ว

ก็ตัดสินใจเก็บห้อง

ห้องนอนหลักชั้นสองตกแต่งได้สวยงาม นอกจากต้องเช็ดฝุ่น ก็ไม่มีอะไรต้องทำอีก ห้องอื่นเขาก็ดูหมดแล้ว ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไร

งานหลัก ๆ ของตัวเองคือ ย้ายลังที่ยังไม่ได้แกะพวกนั้นเข้าไปเรียงในห้องสักห้องให้เรียบร้อย แล้วหาที่วางให้เฟอร์นิเจอร์ในห้องรับแขก จากนั้นก็เช็ด ๆ ล้าง ๆ กวาดพื้นถูพื้น

คิด ๆ ดูแล้วก็ไม่ยากอะไรนี่!

แม้ตั้งแต่เลิกงานโตะจะเคยเช็ดแค้โต๊ะตอนบ๊ากคลีนนิ่งที่โรงเรียน แต่เขียนหานก็มั่นใจในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม

เขาลองไปค้นดูในครัว เจอผ้าชีวส์สองสามผืน จึงหยิบไปเช็ดห้องนอนสองสามรอบ

บนโตะมีโคมไฟทอดยาวบ้านที่ค่อนข้างโมเดิร์นอยู่ เขียนหานหยิบโคมไฟไปด้านข้างเล็กน้อย หยิบตุ๊กตาดินปั้นกับหมูน้อยออกมาวางไว้กลางโตะ

วางเสร็จเขาก็เปิดตู้เสื้อผ้าในห้องดู สิ่งที่ทำให้เขาตกใจก็คือพวกผ้าห่มถูกเก็บไว้ในถุงสุญญากาศทั้งหมด ไม่มีฝุ่นเกาะ

ด้านในยังมีชุดกีฬาแขวนอยู่สองสามชุด ดูแล้วน่าจะเป็นของหยางชวี แต่เขายังไม่เคยเห็นหยางชวีสวมชุดกีฬาเลยจริง ๆ...

เขาแขวนเสื้อผ้าตัวเองไว้ในตู้ข้าง ๆ ปล่อยให้เรียบร้อยแล้วนอนลงไปค่อนข้างสบายเลยทีเดียว

ถ้าไม่เปิดประตูห้องนอนนะ

เก็บห้องนอนเสร็จใช้เวลาไปชั่วโมงกว่า เขียนหานอาบน้ำ เจอเครื่องซักผ้าในห้องน้ำชั้นล่าง ลองกดดูปรากฏว่ายังใช้ได้

“มหัศจรรย์จริง ๆ” ที่แรกเขายากจะล้างฝุ่นในเครื่องซักผ้าก่อน แต่คิดไปคิดมา ยังไงเสื้อผ้าก็สกปรก...จึงไม่ได้ล้าง โยนเสื้อผ้าที่ถอดออกมาลงไปซักในเครื่องเลย

ไม่มีผิงซังฟอก เขียนหานลองหาตุ๊กตา ๆ เจอของทดแทนในห้องครัว แต่เขาคิดไม่ถึงว่าการซักผ้าเองครั้งแรกจะใช้น้ำยาล้างจานในการซัก

วันนี้พอแค่นี้แล้วกัน อย่างน้อยก็นอนได้แล้ว เปียนหนานหยิบกระเป๋า
สตางค์ เตรียมจะไปหาอะไรกินที่ร้านบะหมี่ในหมู่บ้าน

กำลังจะออกจากห้อง ชิวอี้ก็โทรมา

“ตอนนี้นายพักเธอ” เปียนหนานรู้ว่าเย็นนี้ชิวอี้ต้องทำงาน เขาดูเวลา
น่าจะเป็นเวลาที่พนักงานสลับกันกินข้าวเย็น

“อืม เพิ่งกินข้าวเสร็จ พักแป๊บหนึ่ง” ชิวอี้ว่า “นายทำอะไรนะ”

“เพิ่งเก็บห้องเสร็จ” เปียนหนานผลอพุดออกไป พุดจบก็หยิกขาตัวเอง
ทันที

“เก็บห้อง?” ชิวอี้ถาม

“ใช่...เก็บสักหน่อยนะ” เปียนหนานทำได้แค่ไหลตามน้ำไป “จะตรุษจีน
แล้วไม่ใช่หรือไง ก็เก็บห้องของตัวเองสักหน่อย”

“บ้านนายมีแม่บ้านเก็บให้ไม่ใช่หรือ” ชิวอี้ถามอีก

“ห้องฉันไม่อยากให้แม่บ้านทำ” เปียนหนานพูดอย่างระมัดระวัง หันไป
เห็นตุ๊กตาติดบนกับหมูน้อยบนโต๊ะ จึงหาเหตุผลได้ในทันที “ของขวัญที่นาย
ให้ฉันอยู่ในห้องหมด ไม่อยากให้คนอื่นแตะ”

ชิวอี้หัวเราะ “ไม่พูดถึงของขวัญฉันลืมไปแล้วนะเนี่ย จดหมายรัก
ของฉันล่ะ”

“เฮ้ย” เปียนหนานขำ “จะเขียนให้นายสองวันนี่แหละ มีแบบนายที่ไหน
ไปเอาจดหมายรักกับคน...”

“ฉันจะเอามาใส่กรอบไว้” ชิวอี้ยิ้มพลางพูด “จำนวนคำเขียนให้ครบนะ
ขาดคำหนึ่งปรับหนึ่งร้อย”

“ครบๆ ครบแน่นอน!” เปียนหนานว่า

“งั้นนายพักเถอะ พรุ่งนี้อ่านอนตึกมาก ฉันสูบบุหรี่สักมวนก็ต้องไป
ทำงานแล้ว” ปลายสายของชิวอี้มีเสียงไฟแช็กดังขึ้น

“มาจิบหน่อย” เปียนหนานจิบใส่มือถือ

ชิวอี้น่าจะใช้มือป้องไมค์ เสียงจิบดังสุดๆ เปียนหนานหัวเราะอยู่สักพัก
ถึงจะวางสาย

ชิวอี้น่าจะไม่ได้สงสัย เขาผิวปาก หยิบกระเป๋าสตางค์กับกุญแจออก

จากห้อง

บะหมี่เนื้อที่ร้านบะหมี่รสชาติไม่แย เพราะกำลังจะปิดร้าน จึงใส่เนื้อที่เหลือลงไปด้วยหมด เปียนหนานกินอย่างเอร็ดอร่อย

แต่พอเห็นภาพพ่อค้ากับภรรยาและลูกนั่งดูทีวีด้วยกันอยู่ข้าง ๆ เขาก็เศร้าซึมเล็กน้อย แม้สำหรับเขา บ้านไม่ใช่สถานที่ที่ทำให้คนอาลัยอาวรณ์อะไรเป็นพิเศษ แต่หนีออกมาแบบนี้ ในใจก็ยังรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร

เพราะตอนนี้ด้านหลังเขาวางเปล่าแล้วจริงๆ แม้แต่พ่อก็ไม่อยู่ด้านหลังเขาแล้ว

ตอนนี้มีแค่ชีวิต

แต่ก็ไม่ใช่เป็นไร วันที่สามสิบยังฉลองกับชีวิตได้ ถือว่าดีเลย

เปียนหนานตั้งนาฬิกาปลุกในมือถือก่อนนอน เขากลับตัวเองนอนพลิกอีกถ้าชีวิตบอกว่าเดี่ยวไปรับนายที่หน้าบ้านแล้วกัน เขาก็ปิดบังต่อไปไม่ได้แล้ว

แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีที่พักเป็นหลักแหล่งแล้วหรือเปล่า เรื่องในใจเริ่มค่อยๆ โผล่ออกมา คืบนี้เขานอนไม่ค่อยหลับ นาฬิกายังไม่ปลุกเขาก็ตื่นแล้ว

เขาโทร.ไปบอกชีวิตว่าเดี่ยวอีกสักพักตัวเองไปหา จากนั้นก็ล้างหน้าล้างตาอย่างรวดเร็ว เดินผ่านหลังต่างๆ ในห้องรับแขกออกจากห้องไป

เปียนหนานซื้ออาหารเข้าที่หน้าปากซอยบ้านชีวิตเป็นตั้งด้วยความเคยชิน ถือถุงมากมาย เพิ่งเดินเข้ามาในซอยก็ได้ยินเสียงตะโกนของชีวิตเยียน “ต้าหูจื่อ...”

เจ้าเด็กน้อยน่าจะรอที่ประตูหน้าบ้านได้สักพักแล้ว พอเห็นเขาก็วิ่งมาอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! เออร์เปา! ที่รัก! เจ้าตัวน่ารัก!” เปียนหนานร้องเป็นพรวนกำถุงในมือแน่น ยื่นแขนไปรับชีวิตเยียนที่พุ่งหัวเข้ามาในอ้อมกอดเขาราวกับจะซอมคนหัวเหล็ก “เฮ้ย ดินะฉันยังไม่ได้กินข้าวเช้า ไมจั้นโดนนายชนจนพุ่งออกมาแน่”

“ผมก็จะไปซื้อของตรุษจีนด้วย” น้ำเสียงของชีวิตเยียนเผยความตื่นเต้นกอดคอเขาไว้ “พี่ผมบอกว่าให้ผมเลือกของที่ชอบกินเองได้เลย!”

“งั้นนายอยากกินอะไร” เปียนหนานกอดเขาเดินเข้าไปในลานบ้าน “นายยังจะกินอีก ทำไมฉันรู้สึกว่ามันจืดจางไม่กินวัน นายหนักขึ้นขนาดนี้เลย?”

“ผมอ้วนขึ้น แล้วก็สูงขึ้นด้วย” ชิวเยี่ยนค่อนข้างภูมิใจ “ตอนนี้ผมสูงเป็นอันดับสองของห้องแล้ว”

“อ้วนแล้วนายยังดีใจขนาดนี้...อ้วนอีกนิดไม่มีสาวมาชอบแน่” เปียนหนานร้องจ๊ๆ

“ไม่กลัวหรอก” ชิวเยี่ยนเกยคางไว้บนไหล่เขา แกว่งขาไปมา “ผมคิดว่าผมอ้วนแล้วก็ยังดูดี”

เปียนหนานหัวเราะอยู่พักใหญ่ แทบจะอ้อมเขาไม่ไหว “ความมั่นใจนายได้ใครมาเนี่ย”

ชิวอี้ตื่นนอนแล้ว ตอนที่เปียนหนานเปิดประตูเข้าบ้านไป เขากำลังนั่งคุยกับคุณพ่อชิวอยู่ในห้องรับแขก

พอเห็นเปียนหนานเข้ามา คุณพ่อชิวก็ยิ้ม “อาบอกแล้วว่าไม่ต้องไปซื้ออาหารเข้าหรอก”

“คุณอา” เปียนหนานวางชิวเยี่ยนลง แล้ววางถุงในมือลงบนโต๊ะ “คุณอาชอบกินอะไรร้านหน้าปากซอยใช่ไหมครับ เมื่อกี้ผมเห็นเหลือสองซองสุดท้าย รีบแย่งมาเลย พี่สาวด้านหลังผมถลึงตามองตั้งหลายที ผมไม่กล้าหันไปมองเธอเลยเนี่ย”

“ดีเลยๆ อาทิตย์นี้อายากกินก็แย่งไม่ได้สักที เมื่อวานยังมีอยู่ซองหนึ่งแท้ๆ แต่ชิวอี้กลับให้คนอื่นไปซะอย่างนั้น” คุณพ่อชิวเอื้อมมือมาหยิบไปกินชิ้นหนึ่งทันที “เดี๋ยวเราสองคนออกไปซื้อของที่ไหนกันล่ะ”

“ตลาดขายของของตระกูลจีนแถวพลาซ่าแหละครับ วันนี้นั้นสุดท้าย ถึงตอนเที่ยงก็เก็บแล้ว” ชิวอี้ว่า “กินเสร็จแล้วไปพอดี ตอนนี้อ้วนยังถูกอีก”

“รายชื่อของที่เรাজดมีของให้เพื่อนบ้านหรือเปล่า” คุณพ่อชิวกินไปด้วยถามไปด้วย

“มีครับ ผมคิดว่าไหมตั้นแหละ เห็นบอกว่าขนมหวานในสโกล่งแบบนั้นที่ร้านพวกเราเคยทำอร่อยไม่ใช่เหรอ สองวันนี้ทำอีกแล้ว ผมสั่งมาเป็นตั้งถึงตอนนั้นเดี๋ยวแบ่งพวกเขาคนละชิ้น” ชิวอี้วางแก้วน้ำเต้าหู้ลงตรงหน้า

เปียนหนาน

“ทางบ้านเราคิดจะไปตอนไหน จะเอา...” คุณพ่อชีวครุ่นคิดแล้วถามขึ้นอีก

“ผมดูเวลาอยู่ พ่อไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ผมรู้่นา” ชิวอ๊อบอก มองชีวเยียนที่ถือซาลาเปากินพลางวนไปมารอบบ้านเพราะตื่นเต้นอยู่ข้างๆ “เราจะกินหรือจะวน เลือกละอย่าง”

“กินครับ” ชิวเยียนนั่งลงข้างโต๊ะหันไป

“อ้อ เต๋ยวพอพวกเราไป อย่าซื้อเสื้อผ้ามั่วซั่วนะ ปีที่แล้วแอร์เปาเลือกเสื้อนมสีแดงสดให้พ่อ พ่อใส่แล้วไม่กล้าออกไปแม้กระทั่งลานบ้าน” คุณพ่อชีวพูดขึ้นมาอีกประโยค

พอเปียนหนานได้ยินแบบนี้ก็ขำออกมา หัวเราะอยู่พักใหญ่

เขานั่งเสียบๆ ตั้งแต่ตื่น ฟังคุณพ่อชิวกับชิวอ๊อบอกกันไปเรื่อย ๆ

เนื้อหาของบทสนทนาไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่แค่กินไปด้วยฟังไปด้วยแบบนี้กลับทำให้เขารู้สึกสบายอกสบายใจมาก ๆ เป็นความรู้สึกที่ฟังทั้งวันก็ไม่รำคาญ

ในเขตที่อยู่ห่างจากในเมืองไม่ไกล
มีโรงเรียนกีฬา โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนการสาธารณสุข
โรงเรียนการสาธารณสุขนั้นมีสาวสวยมากมาย
ส่วนอีกสองโรงเรียนมีแต่พวกผู้ชายฮอร์โมนพลุ่งพล่าน
ที่เดิน ๆ อยู่แล้วรู้สึกขัดหูขัดตาเกินก็เมื่อเรื่องทะเลาะวิวาทได้เกินที่
ความสัมพันธ์ในหลายปีนี่เรียกได้ว่าอยู่ร่วมกันไม่ได้

จนกระทั่งเปียนหนานพบกับเออร์เปา
เขาช่วยทำอาหารให้เด็กน้อยนำไปส่งพี่ชายที่โรงพยาบาลอย่างมีไมตรี
หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่าพี่ชายของเออร์เปาคือคู่อริของเขา...ชีวิต

“ลำบากนายแล้ว”
“นายอย่าพูดกับฉัน ฉันกลัวทนไม่ไหวแล้วต่อนาย”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7945-7

9 786161 879457

abuse, death,
domestic violence,
homophobia